

Zaliczki na prenumeratę roczną 350 mk.

Ogłoszenia drobne za wiersz lub jego miejsce 10 mk., za szpalte 250 mk., za stronę 500 mk.

DZIENNIK

URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA BIAŁOSTOCKIEGO.

Redakcja i Administracja: Białystok Urząd Wojewódzki Pałac Branickich.

Ogłoszenia, obwieszczenia, odezwy, zawiadomienia, komunikaty, uchwały, rozkazy, ect. et. władz cywilnych i wojsk. oraz instytucji społecznych i użyteczności publicznej przyjmuje się bez zastrzeżeń,—od osób prywatnych zaś tylko takie ogłoszenia, które wynikają ze stosunków tychże do wymienionych władz i instytucji, względnie o ile mają dobro lub interes ogółu na celu.

Wykaz treści na końcu dziennika.

Od Redakcji.

Ministerstwo Skarbu pragnąc dać możność tym wszystkim, którzyby chcieli spełnić obowiązek obywatelski względem kraju, a temsamem przyczynić się do odbudowy państwa, — poleciło na nowo rozpocząć akcję sprzedaży „Długoterminowej Pożyczki Państwowej“.

Jeśli pragniemy dla siebie i rodzin naszych wytworzyć lepsze warunki bytu, obdarzmy nasz Rząd zupełnem zaufaniem i nie czekajmy na wprowadzenie przymusowej pożyczki, która będzie na znacznie gorszych warunkach.

Kto zatem nie podpisał pożyczki odrodzenia wskutek najazdu hord bolszewickich, albo przez swą opieszałość, będzie mógł ją teraz kupić do końca kwietnia.

Okażmy się przynależnymi do jednej matki-Ojczyzny, a zobaczymy jak ona się podźwignie, jak zagospodaruje, jak zastanie u wszystkich ościennych narodów!

Tymczasowe świadectwa podpisania pożyczki wydają, oraz przyjmują wpłaty placówki, ustanowione przez Starostwa, a to: Urzędy parafjalne, gminne, pocztowe, kasy rządowe i banki, oraz prywatne instytucje rolnicze, handlowe i t. d.

Nadto wyczerpujących informacji udziela każde Starostwo, oraz w Białymstoku Urząd Wojewódzki.

Urzędnik patriota.

Stan urzędniczy przez wielu niechętnie widziany, zapoznany mimo niszczącej zdrowie pracy w najcięższym

okresie wojny i teraz w bezprzykładnie napiętych stosunkach — o wiele chętniej się zapisal w dziejach pracy zawodowej.

Kiedyś po latach historia sprawiedliwiej oceni wysiłki przetrwających w polskiej, skierowane ku uzdrowieniu zdeprawowanej przez rządy zaborcze opinii publicznej, ku odpięciu knoń jawnych i skrytych wrogów, ku podnoszeniu zaufania do prawa i Rządu, ku uśmierzeniu zawiści klasowych, oraz waśni i ostrych starć między stronnictwami, ku tępieniu przestępstw i nadużyć, a dźwiganu narodu pod względem moralnym, kulturalnym i gospodarczym.

A skoro uwagę naszą zwraca urzędnik patriota, co nie skąpiąc czasu życzliwie wysłucha nieraz setek na dzień różnych żądań, często nieuzasadnionych, który troskliwie bada potrzeby ludności,—umiejmy się odpłacić ofiarą czasu, a choćby i mienia, jakich w imię Ojczyzny dla tej Ojczyzny żądał lub będzie od nas on żądał.

Bo nawet walki klasowe, strajki i inne burze społeczne uciśzają się, skoro je rozjaśnia pojednawcze, życzliwe słowo urzędnika patrioty, poparte jego pełnym własnego zaparcia się wysiłkiem nad wynagrodzeniem krzywdy, wykryciem nadużycia, uchYLENIEM niebezpieczeństwa, naprawieniem szkody, zapewnieniem chleba, słowem,—nad wyrównaniem tego wszystkiego, co w dzisiejszym zamęcie rodzi żal do Rządu i społeczeństwa, a co jedynie szczerze po polsku, a więc szlachetnie czujący urzędnik potrafi dokazać.

A to podwojenie, zaiste nieraz potrojenie się osoby jego w wysiłkach, dzieje się jedynie dla dobra ogółu bez jakichkolwiek pretensji do wdzięczności,—ot tak poprostu, za głosem polskiego sumienia.

Więc nie powinno się z powodu rzadkich wyjątków płacić ogółowi urzędników niechęcią miast chleba, lecz nawzajem podwójny naszą pracę we wspólnych wy-

siłkach dla podniesienia miłej Ojczyzny, a odmieni się jej postać.

A w pamięci miejmy zawsze przykład urzędnika patrioty.

I.

Przepisy Organizacyjne.

1.

Instrukcja dla Wojewódzkich Urzędów Zdrowia.

(Okólnik Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dn. 12 marca 1920 r. N XIV 9379/434).

Na zasadzie art. 1, 10 i 11 Zasadniczej Ustawy sanitarnej z dn. 19 lipca 1919 r. (Dz. Pr. Pań. N 63 poz. 371) oraz art. 41 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dn. 13 listopada 1919 r. (Dz. Ust. N 90 poz. 490), zarządzam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, co następuje:

Art. 1. Urząd Wojewódzki jest w obrębie swego obszaru w zakresie spraw sanitarnych władzą administracyjną II Instancji. Sprawy z tego zakresu załatwia w Urzędzie Wojewódzkim wchodzący w jego skład Departament Zdrowia Publicznego; Departament ten nosi nazwę: „Wojewódzki Urząd Zdrowia”.

Art. 2. Wojewódzkim Urzędem Zdrowia kieruje wchodzący w skład personalu województwa Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, który będzie mianowany przez Ministra Zdrowia Publicznego.

Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia jest z urzędu powołany do załatwiania wszystkich spraw, związanych z dziedziną zdrowotności publicznej, wobec czego z jednej strony ani on, ani fachowo-sanitarny personal Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia (jako to: Inspektor Lekarski, Inspektor Farmaceutyczny i. t. d.) nie mogą być używani do załatwiania spraw, nie mających związku z dziedziną zdrowotności publicznej, z drugiej zaś strony bez wniosku czy opinii Dyrektora Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, Wojewoda z reguły nie wydaje rozporządzeń ani zarządzeń sanitarnych.

Art. 3. Wojewoda wydaje, zatwierdza i podpisuje wszystkie rozporządzenia i orzeczenia Województwa, o ile wydawania i podpisywania zarządzeń i orzeczeń w sprawach sanitarnych nie poruczy w myśl artykułu 39, powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 13 listopada 1919 r. (Dz. Ust. N 90 poz. 490) Dyrektorowi Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia. Wojewoda poruczy, zwłaszcza na podstawie specjalnych instrukcji Dyrektorowi Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia wydawanie i podpisywanie zarządzeń i orzeczeń, opartych wyłącznie na zawodowej wiedzy lekarskiej, a potrzebnych do przeprowadzenia i wykonania przepisów ustawowych, względnie rozporządzeń wydanych przez przełożoną władzę lub Wojewodę (dezynfekcja, przewożenie chorych, zwłok, izolacje, sprawy czystości i. t. p.) W tym wypadku całą odpowiedzialność za wydane przez siebie zarządzenia ponosi Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, i o tych jednak sprawach obowiązany jest Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia informować stale Wojewodę.

Rozporządzenia, odnoszące się do całej ludności Województwa lub poszczególnych jej grup tudzież do pewnych miejscowości, podpisywać może tylko Wojewoda, względnie jego zastępca.

W wypadkach nagłych, kiedy wydane rozporządzenie treści ogólnej w zakresie kompetencji Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia zwłoki ze względów dobra publicznego nie cierpi, a uzyskanie natychmiastowego porozumienia z Wojewodą jest niemożliwe, może Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia wydawać w zastępstwie Wojewody potrzebne rozporządzenia, podpisując „za Wojewodę”.

W przeciągu 48 godzin jednak winien uzyskać zgodę Wojewody co do wydanego rozporządzenia. Jeżeli wojewoda rozporządzenie to wzbrania się potwierdzić, może Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, który je wydał, odwołać się przez Wojewodę do Ministerstwa Zdrowia Publicznego, które poweźmie w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych ostateczną decyzję.

Art. 4. Wojewódzki Urząd Zdrowia rozstrzyga w II Instancji odwołania przeciw orzeczeniom i zarządzeniom Starostów w sprawach sanitarnych, oraz odwołania lekarza powiatowego w razie, jeżeli Starosta wzbrania się potwierdzić wydane przez niego rozporządzenia treści ogólnej w wypadkach nagłych. Odwołania przeciw orzeczeniom karnym Starostów w sprawach sanitarnych rozstrzygane będą narówni z wszelkimi sprawami karnymi w Departamencie Administracyjnym, który jednakże przed wydaniem swej decyzji zażądać ma opinii Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia.

Art. 5. Jako Naczelnik Urzędu jest Wojewoda przełożonym wszystkich, w skład Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia wchodzących urzędników i funkcjonariuszy; Wojewoda nadzoruje i kontroluje podporządkowany sobie Urząd Zdrowia i ponosi wobec instancji wyższych odpowiedzialność za prawidłowy tok czynności, przekazanych Województwu.

Art. 6. Wojewoda wykonuje nad personelem Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia władzę dyscyplinarną na zasadzie obowiązujących przepisów.

Art. 7. Wyższą władzą służbową i dyscyplinarną Dyrektora i urzędników Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia jest Ministerstwo Zdrowia Publicznego.

Niezależnie od przysługującego Wojewodzie prawa nadzoru i kontroli nad działalnością urzędową Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia, może Ministerstwo Zdrowia Publicznego wedle swego uznania przeprowadzać przez swych delegatów lustrację działalności urzędników własnego etatu, wchodzących w skład Województwa. Delegatem tym obowiązani są Wojewodowie udzielać wszelkich potrzebnych wyjaśnień, tudzież przedstawić do wglądu potrzebne przy lustracji akta, rachunki, kwity i. t. p.

Tak o zarządzeniu lustracji, jak o jej wyniku zawiadamia delegat Wojewodę.

Art. 8. W fachowych sprawach sanitarnych urządzenie biurowości Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia określi osobna instrukcja Ministerstwa Zdrowia Publicznego, wydana w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 9. Inwentarz Wojewódzki Urzędu Zdrowia wchodził w skład ogólnego inwentarza Urzędu Woje-

wódzkiego, stanowi jednakże osobny jego dział, którym zawiaduje Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia. Dyrektor Wojewódzkiego Urzędu Zdrowia jest za stan inwentarza tego osobiście odpowiedzialnym.

Art. 10. Przydzielony Wojewódzkiemu Urzędowi Zdrowia lokal ma być używany wyłącznie na cele tego urzędu.

Art. 11. Instrukcja niniejsza obowiązuje z chwilą podania jej do wiadomości.

Kierownik Ministerstwa

D-r W. Chodźko.

Minister Spraw Wewnętrznych

S. Wojciechowski.

2

Instrukcja

dla Departamentów Przemysłowych Województw.

*(wydana przez Ministerstwo Handlu i Przemysłu,
z dn. 26 marca 1920 r.)*

Art. 1.

Departament Przemysłowy ma za zadanie załatwianie wszelkich spraw w dziedzinie przemysłu i handlu, przekazanych Wojewodzie w myśl art. 14 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1919 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 490), tudzież zleconych Departamentowi przez Ministra Przemysłu i Handlu.

Art. 2.

Departamentem Przemysłowym kieruje mianowany przez Ministra Przemysłu i Handlu Naczelnik Departamentu i ponosi wobec Wojewody odpowiedzialność za wszystkie z reguły czynności swego Departamentu. Naczelnik Departamentu jest uprawniony i obowiązany informować Wojewodę o stanie czynności Departamentu, o zachowaniu się i kwalifikacjach personelu Departamentu, oraz o stosunkach panujących w dziedzinie przemysłu i handlu na terenie Województwa. Z drugiej strony Wojewoda bez wniosku czy opinii Naczelnika Departamentu nie wydaje z reguły żadnych decyzji, rozporządzeń czy zarządzeń w zakresie administracji przemysłowo-handlowej.

Art. 3.

Naczelnik Departamentu wykonuje bezpośredni nadzór nad czynnościami Departamentu Przemysłu i Handlu, oraz dokonuje rewizji wszystkich załatwionych w Departamencie pism. Referaty załatwień, których podpisywanie zastrzeżonem jest Wojewodzie przysłane będą temuz wraz z dotyczącymi aktami; w razie potrzeby Naczelnik Departamentu udziela Wojewodzie ustnych wyjaśnień odnoszących się do powyższych załatwień.

Art. 4.

Do załatwień, których podpisywanie zastrzeżonem jest Wojewodzie względnie, wrazie jego nieobecności,

jego zastępcy, należy w szczególności:

a) ostateczne załatwienie w sprawach wyszczególnionych w punktach 1, 2 i 3 art. 14 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 490).

b) rozporządzenia i zarządzenia z zakresu przemysłu i handlu przewidziane w art. 6 powołanego rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów.

c) korespondencje w sprawach zasadniczych tak z władzami centralnymi jak i równorzędnymi, oraz zarządzenia okólnikowe skierowane do organów i władz podległych o ile zawierają trwałą normę.

d) Wszystkie te załatwienia w konkretnych wypadkach, które Wojewoda zastrzeże wyraźnie do swego podpisu.

Art. 5.

Wszelkie inne załatwienia, nie objęte art. 4 podpisuje z upoważnienia Wojewody i w jego zastępstwie Naczelnik Departamentu. Wojewoda przekazuje w szczególności Naczelnikowi Departamentu podpisywanie załatwień opartych wyłącznie na zawodowej wiedzy z dziedziny przemysłu i handlu, a potrzebnych do przeprowadzenia i wykonania przepisów ustawowych względnie rozporządzeń wydanych przez przełożoną władzę lub Wojewodę; w tych wypadkach całą odpowiedzialność wobec władz przełożonych za treść załatwienia ponosi Naczelnik Departamentu. Niemniej obowiązany jest Naczelnik Departamentu i o takich sprawach informować Wojewodę.

Art. 6.

Departament Przemysłowy będąc składową częścią Urzędu Wojewódzkiego nie może występować na zewnątrz jako organ samodzielny, lecz działa zawsze z ramienia i w imieniu Województwa, posługując się we wszystkich czynnościach i załatwieniach określeniem: „Województwo NN. Departament Przemysłowy”. Odnosi się to również do podpisu załatwień, który zawierać ma zawsze wyrazy „Za Wojewodę” lub „Wojewoda w/z. to zn. w zastępstwie”, oraz nazwisko podpisującego Naczelnika Departamentu.

Art. 7.

Naczelnik Departamentu jest z Urzędu powołanym do występowania na zewnątrz jako przedstawiciel Urzędu Wojewódzkiego we wszystkich tych wypadkach, w których obowiązujące przepisy lub interes administracji przemysłowo-handlowej, wymagają osobistej interwencji organów tej administracji, a załatwienie odnośnej czynności należy do zakresu kompetencji Wojewody w myśl art. 1 [np. współdział w dochodzeniach komisyjnych, udział w konferencjach z innymi władzami, czynności lustracyjne u władz administracyjnych i instancji, przewidziane w art. 5 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów (Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 488) i t. p.]

Wrazie niemożności osobistego wykonania odnośnej czynności, przeznacza Naczelnik Departamentu jednego z pośród przydzielonych mu urzędników referendarskich, jako swego zastępcę, co jednakże nie zmniejsza odpowiedzialności jaką za przeprowadzenie tych czynności ponosi Naczelnik Departamentu wobec Wojewody, względnie Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Art. 8.

Naczelnik Departamentu jest bezpośrednim służbowym zwierzchnikiem personalu Departamentu; rozdziela czynności, poucza i udziela wskazówek oraz wyjaśnień, zestawia listy kwalifikacyjne oraz występuje wobec Wojewody z wnioskami co do mianowania, przenoszenia, udzielania urlopu lub zwalniania ze służby oraz co do stosowania przepisów dyscyplinarnych w odniesieniu do tego personalu. Bez wniosku czy opinii Naczelnika Departamentu Wojewoda nie przedsiębierze żadnej decyzji w sprawach w poprzednim zdaniu wyszczególnionych.

Niemniej personal Departamentu Przemysłowego bez zgody Naczelnika Departamentu nie może być użyty do załatwiania czynności wychodzących poza zakres kompetencji Departamentu Przemysłu i Handlu.

Art. 9.

Całkowity preliminarz budżetowy Departamentu Przemysłowego oraz odpowiednich agend powiatowych sporządza Naczelnik Departamentu i przedkłada Wojewodzie do zaakceptowania i przesłania Ministerstwu Przemysłu i Handlu.

Art. 10.

Departament Przemysłowy nie przyjmuje żadnych wpływów w gotówce; wszelkie opłaty i należności wnoszone są przez strony interesowane bezpośrednio do właściwej Kasy Skarbowej. Dowodem uiszczonych opłat skarbowej jest kwit kasowy, na zasadzie którego winna być na akcie uczyniona odpowiednia adnotacja o pobraniu opłaty. Na wydatki rzeczowe, przewidziane w budżecie Naczelnik Departamentu czerpie w granicach poszczególnych paragrafów budżetu odpowiednie sumy z Kasy Skarbowej bądź za każdorazowym, bądź za ogólnym upoważnieniem Wojewody.

Art. 11.

Departament Przemysłowy posiada własną składnicę, kancelarię i dziennik, prowadzi ewidencję inwentarza do Departamentu należącego i nim zarządza.

Minister Przemysłu i Handlu
(—) w/z *Henryk Strassburger*.

3

Instrukcja dla Wojewódzkich Departamentów Pracy i Opieki Społecznej.

(wydana przez Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 października 1920 r.)

Na zasadzie art. 41 Rozporządzenia Wykonawczego Rady Ministrów z dnia 13 listopada 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 90 poz. 490) zarządzam w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych co następuje:

Art. 1.

Urząd Wojewódzki jest w obrębie swego obszaru w zakresie działania Ministerstwa Pracy i Opieki Spo-

łecznej władzą administracyjną II instancji. Sprawy w tym zakresie załatwia w Urzędzie Wojewódzkim, wchodzący w jego skład Departament Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 2.

Wojewódzkim Departamentem Pracy i Opieki Społecznej kieruje, wchodzący w skład personalu Wojewódzkiego mianowany przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Naczelnik Departamentu.

Naczelnik Departamentu jest uprawniony i obowiązany informować Wojewodę o stanie czynności Departamentu, oraz o stosunkach, panujących w dziedzinie pracy i opieki społecznej.

Z drugiej strony Wojewoda bez wniosku, czy opinii Nacz. Dep. nie wydaje żadnych decyzji, rozporządzeń i zarządzeń w zakresie działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Wszelkie zarządzenia ogólnego znaczenia w tym zakresie Wojewoda wydaje po uzyskaniu na to zgody Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 3.

Naczelnik Departamentu wykonywa bezpośredni nadzór nad czynnościami Departamentu Pracy i Opieki Społecznej oraz dokonywa rewizji wszystkich załatwionych w Departamencie pism. Referaty załatwień, których podpisywanie zastrzeżone jest Wojewodzie, przesyłane będą temuż wraz z dotyczącymi aktami; w razie potrzeby Naczelnik Departamentu udziela Wojewodzie ustnych wyjaśnień, odnoszących się do powyższych załatwień.

Art. 4.

Wojewoda wydaje, zatwierdza i podpisuje wszystkie rozporządzenia i orzeczenia Województwa, o ile wydawania i podpisywania zarządzeń w sprawach ochrony pracy i opieki społecznej w myśl art. 39 powołanego rozporządzenia R. M. z dnia 13 listopada 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 90 poz. 490) nie przekaze Naczelnikowi Departamentu Pracy i Opieki Społecznej.

Wojewoda przekaze w szczególności Nacz. Dep. podpisywanie załatwień opartych wyłącznie na zawodowej wiedzy w dziedzinie ochrony pracy i opieki społecznej, a potrzebnych do przeprowadzenia i wykonania przepisów ustawowych, względnie rozporządzeń, wydanych przez przełożoną władzę, lub Wojewodę; w tych jednak wypadkach cała odpowiedzialność wobec władz przełożonych za treść załatwienia ponosi Naczelnik Departamentu.

Niemniej obowiązany jest Nacz. Dep. i o takich sprawach informować Wojewodę.

Art. 5.

Niezależnie od przysługującego Wojewodzie prawa nadzoru i kontroli nad działalnością urzędową Wojewódzkiego Departamentu Pracy i Opieki Społecznej może Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, wedle swego uznania przeprowadzić przez swych delegatów lustrację działalności urzędników własnego etatu, wchodzących w skład Województwa. Delegatom tym obowiązani są Wojewodowie udzielać wszelkich potrzebnych wyjaśnień, tudzież przedstawiać przy lustracji akta, rachunki, kwity i t. p.

Tak o zarządzeniu ilustracji jak i o jej wyniku zawiadomi delegat Wojewodę.

Art. 6.

Departament Pracy i Opieki Społecznej, będąc składową częścią Urzędu Wojewódzkiego, nie może występować na zewnątrz jako organ samostanny, lecz działa zawsze z ramienia i z imienia Województwa, posługując się we wszystkich czynnościach i załatwieniach określeniem: „Województwo NN. Departament Pracy i Opieki Społecznej”; odnosi się to również do podpisu załatwień, który zawierać ma zawsze wyrazy: „za Wojewodę” lub „Wojewoda w. z.” (to znaczy w zastępstwie) oraz nazwisko podpisującego Naczelnika Departamentu.

Art. 7.

Naczelnik Departamentu jest z Urzędu powołany do występowania na zewnątrz jako przedstawiciel Urzędu Wojewódzkiego we wszystkich tych wypadkach, w których obowiązujące przepisy, lub interes administracji Departamentu Pracy i Opieki Społecznej wymagają osobistej interwencji organów tej administracji, a załatwienie odnośnej czynności należy do zakresu i kompetencji Wojewody.

W razie niemożności osobistego wykonania odnośnej czynności przeznacza Naczelnik Departamentu jednego z pośród przydzielonych mu urzędników referendarskich jako swego zastępcę, co jednakże nie zmniejsza odpowiedzialności jaką za przeprowadzenie tych czynności ponosi Naczelnik Departamentu wobec Wojewody, względnie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

O wszystkich wypadkach podobnych osobistych interwencji, ich przebiegu, oraz rezultacie, obowiązany jest Naczelnik Departamentu informować Wojewodę.

Art. 8.

Naczelnik Departamentu jest bezpośrednim służbowym zwierzchnikiem personalu Departamentu; rozdziera czynności, poucza i udziela wskazówek, oraz wyjaśnień, zestawia listy kwalifikacyjne oraz występuje wobec Wojewody z wnioskami co do mianowania, przenoszenia, udzielania urlopu, lub zwalniania ze służby oraz co do stosowania przepisów dyscyplinarnych w odniesieniu do tego personalu. Bez wniosku, czy opinii Naczelnika Departamentu Wojewoda nie przedsiębierze postanowień w sprawach w poprzednim zdaniu wyszczególnionych.

Niemniej personal Departamentu Pracy i Opieki Społecznej bez zgody Naczelnika Departamentu nie może być użyty do załatwiania czynności wychodzących poza zakres kompetencji Departamentu Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 9.

Całkowity prelliminarz budżetowy Departamentu Pracy i Opieki Społecznej, oraz odpowiednich agend powiatowych sporządza Naczelnik Departamentu i przedkłada Wojewodzie do zaakceptowania i przesłania Ministerstwu Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 10.

Departament Pracy i Opieki Społecznej nie przyjmuje żadnych wpływów w gotówce, wszelkie opłaty i na-

leżności wnoszone są przez strony interesowane bezpośrednio do właściwej Kasy Skarbowej. Dowodem uiszczonych opłat skarbowej jest kwit kasowy, na zasadzie którego winna być na akcie uczyniona odpowiednia adnotacja o pobraniu opłaty.

Na wydatki rzeczowe, przewidziane w budżecie Naczelnik Departamentu czerpie w granicach poszczególnych paragrafów budżetu odpowiednie sumy z Kasy Skarbowej, bądź za każdorazowym bądź za ogólnym upoważnieniem Wojewody.

Art. 11.

Departament Wojewódzki Pracy i Opieki Społecznej dzieli się na trzy Oddziały: Ochrony Pracy, Pośrednictwa Pracy i Opieki Społecznej.

Na czele Oddziałów stoją Kierownicy Oddziałów, odpowiedzialni służbowo wobec Naczelnika Departamentu.

Na czele Oddziału Ochrony Pracy stoi Okręgowy Inspektor Pracy, Kierownikowi Oddziału Ochrony Pracy podlegają pod względem służbowym Obwodowi Inspektorzy Pracy, którym, jako organom Województwa przysługuje orzecznictwo w I instancji.

Województwo skierowuje do Głównego Insp. Pracy odwołania od orzeczeń Obwodowych Insp. Pracy.

Na czele Oddziału Pośrednictwa Pracy stoi Kierownik Oddziału, który załatwia sprawy z zakresu pośrednictwa Pracy, a w szczególności koordynuje działalność Urzędów Pośrednictwa Pracy na terytorjum Województwa.

Na czele Oddziału Opieki Społecznej stoi Kierownik Oddziału, który jest bezpośrednim przełożonym Delegatów Opieki Społecznej Urzędu Wojewódzkiego, którzy, będąc organami Województwa, wykonywują swoje zadania w miarę potrzeby na terytorjum całego Województwa.

Szczegółowy regulamin Departamentu Pracy i Opieki Społecznej, oraz podział Oddziałów na referaty będzie ustanowiony w drodze okólnika Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej.

Minister Pracy i Opieki Społecznej

(—) *Ed. Pełowski.*

II.

Stan służbowy.

4.

Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych Wojew. Białostockiego.

(*Dopełnienie Dziennika Urzędowego Województwa № 1 str. 10.*)

Dyrektor-Inż. Głotz Tadeusz, V-a st. st.

Oddział I:

Ogólny.

Wandolli Mamert, p. o. referenta VIII st. st.

Ziemiański Roman, p. o. pom. referenta IX st. st.

Włodarski Kajetan, sekretarz IX st. st.
Walkiewiczówna Władysława, maszynistka XI st. st.

A. Dział Rachunkowy.

Sobociński Bolesław, rachmistrz VIII st. st.
Przerąb-Lachman Ryszard, rachmistrz VIII st. st.

B. Dział ekonomiczny.

Modzelewski Ignacy, zarządzający gospodarstwem (kontraktowy).

Oddział II:

Wodny.

Naczelnik Oddziału: Inż. Berenkopf-Beżański Franciszek V-b st. st.
Kramer Antoni, technik pomiarowy IX st. st.

Oddział III:

Pomiarowy.

Naczelnik Oddziału: Inż. Łukacz Włodzimierz V-b st. st.

Oddział IV:

Drogowy.

Naczelnik Oddziału: Inż. Wilczek Władysław, V-b st. st.
Domański Ignacy, starszy referent VI st. st.
Sławiński Seweryn, starszy referent VI st. st.
Moraczewski Włodzimierz, referent VII st. st.
Zieliński Józef, referent VII st. st. (kontr.)
Howorka Michał, pomocnik referenta VIII st. st.
Lange Alfred, pomocnik referenta VIII st. st.
Pankiewicz Kazimierz, rachmistrz VIII st. st.
Raychmanowa Wanda, rysownicza IX st. st.
Wojciechowska Eugenia, kancelistka XI st. st.
Sledzińska Janina, maszynistka XI st. st.

Oddział V:

Architekt.-Budowlany.

Naczelnik Oddziału: Inż. Plotrowski Stanisław V-b st. st.
Łukaszewicz Jan, referent VII st. st.
Kossuth Wacław, referent VII st. st.
Zecer Aleksander, pomocnik referenta VIII st. st.
Nowak Bartłomiej, pomocnik referenta VIII st. st.
Gabszewicz Józef, rysownik IX st. st.
Rudzińska Marja, kancelistka XI st. st.
Kondratowiczówna Helena, maszynistka XI st. st.

Kierownictwo Budowy Mostów:

I. Na rzece Narwi:

a) m. Wizna

Kierownik: Inż. Maciejewski Wincenty (kontraktowy).
Chodzicki Zygmunt, technik (kontraktowy).

b) m. Tykocin.

Kierownik: Inż. Tokarzewski Stanisław, (kontraktowy).
Burcik Józef, technik (kontraktowy).

c) m. Nowogród.

Kierownik: Inż. Praczyński Aleksander (kontraktowy).

Damm Józef, technik IX st. st.
Nowicki Antoni, technik (kontraktowy).

II na rzece Bugu.

a) m. Brok.

Kierownik: Inż. Bremejsen Rajmund, (kontraktowy).
Inż. Fiszer Bolesław, (kontraktowy).
Inż. Cezar Antoni, (kontraktowy).
Krauze Jan, technik (kontraktowy).

b) m. Nur.

Januszkowski Tadeusz, technik (kontraktowy).
Raychel Stanisław, magazynier (kontraktowy).
5.

Wykaz Starostów na obszarze Województwa. (Stan z dniem 31. I. 1921 r.)

1. Białystok	dr. Feliks Rybołowicz.
2. Bielsk	Józef Stenkowski
3. Augustów	Jan Urbański.
4. Kolno	Bronisław Hupert.
5. Łomża	Stanisław Siewruk.
6. Ostrów- Mazowiecki	Władysław Salinger.
7. Osrołęka	vacat.
8. Sejny	Władysław Wróblewski.
9. Sokółka	Marjan Baehr.
10. Suwałki	Zygmunt Kmita.
11. Szczuczyn-Grajewo	Bronisław Nazimek.
12. Wysoko-Mazowieck	Józef Zychert.

III.

Okólniki Wojewody, oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim:

A.

w sprawach ogólnie administracyjnych i samorządowych:

6.

*Wyciąg z Okólnika Nr. 268 Ministerstwa
Spraw Wewnętrznych z 23 lipca 1921 r. Nr. S. P.
525/2 względem stosunku prawnego pracowni-
ków komunalnych do Powiatowych Związków Sa-
morządowych.*

Stosunek pracowników do Powiatowego Związku komunalnego może być bądź prawnie publiczny, bądź też prawnie prywatny.

Różnica pomiędzy tymi dwoma stosunkami służbowymi polega na tem, że osoby, których stosunek prawny do związku opiera się na prawie publicznym stają się organicznym ogniwem w ustroju związku, a w łączności z tem stosunek służbowy tych osób nabiera pewnego specjalnie z ich osobą związanego

charakteru, czego brak w stosunku prawnoprywatnym. Podczas gdy w tym ostatnim stosunku występują 2 zupełnie równi kontrahenci, to pracownicy tworzący ogół w administracji związku, pozostają względem tego związku w stosunku pewnej podwładności, a oprócz tego obowiązani są:

a) do usług na rzecz związku, których miary nie da się z góry określić, tudzież b) szczególnej wierności względem związku, jak to ma miejsce u urzędników państwowych w odniesieniu do państwa. Pracownicy ci podlegają władzy dyscyplinarnej Wydziału Powiatowego (art. 37. p. c. Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej) tudzież prawnopublicznej ochronie prawnej t. zn., że w razie ewentualnego naruszenia przez organy Powiatowego Związku Komunalnego praw wypływających ze stosunku służbowego, przysługuje im prawo skargi do instancji nadzorczych nad samorządem powiatowym, a od nich do Sądu Najwyższego (art. 50 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej).

Osoby które oddają swoje usługi Powiatowemu Związkowi Komunalnemu na podstawie prawnoprywatnej umowy, pozostają względem tego związku w prawnoprywatnym stosunku służbowym a w następstwie tego, wszelkie spory z tego stosunku wynikłe, oceniane być muszą według postanowień kodeksu cywilnego o najmie pracy i usług. Pracownicy tej kategorii nie podlegają władzy dyscyplinarnej Wydziału Powiatowego, gdyż władza ta jest wpływem prawa publicznego.

Stosunek służbowy z pracownikami przyjętymi mocą umowy prywatnej może być tylko czasowy (art. 1780 Kod. Cyw.).

Nie ulega wątpliwości że sejmik powiatowy może przyjęcie pracownika na trwałą służbę uzależnić od poprzedniego wystąpienia dłuższego okresu czasu, osiągnięcia pewnego wieku i t. p.

Pomijając wypadki zwolnienia ze służby pracowników Powiatowych Związków Komunalnych, o których mowa poniżej, ustaje stosunek pracownika do związku ipso jure wskutek śmierci, upływu czasu o ile chodzi o pracowników przyjętych na ściśle oznaczony okres czasu, a wreszcie wskutek wyroku karno-sądowego, skazującego pracownika na karę śmierci, ciężkiego więzienia lub więzienia na czas od roku jednego i 6 miesięcy do lat 6 lub też więzienia połączonego z pozbawieniem praw stanu (art. 28 i 30 Kod. Karn.)

Przyjmowanie wszystkich pracowników Powiatowego Związku Komunalnego należy w myśl art. 44 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej do atrybucji Przewodniczącego Wydziału Powiatowego, który jednakże obowiązany jest wysłuchać przed przyjęciem pracownika opinii Wydziału Powiatowego. Chociaż więc Przewodniczącemu w wykonaniu prawa przyjmowania przysługuje faktycznie zupełna samodzielność, gdyż nie ma obowiązku stosowania się do opinii Wydziału Powiatowego, to jednakże wskazane jest, aby opinii tej bez ważnego i uzasadnionego powodu nie pomijał.

Rozumie się samo przez się, że Przewodniczący Wydziału Powiatowego przyjmując pracowników Powiatowego Związku Komunalnego, winien bezwarunkowo stosować się do postanowień, uchwalonych w tej mierze przez sejmik powiatowy.

Zwalnianie pracowników jako czynność związana z prowadzeniem administracji komunalnej, należy w myśl art. 38 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej do zakresu działania Wydziału Powiatowego.

Zwolnienie ze służby może nastąpić z wolą lub bez, względnie wbrew woli pracownika.

Każdy pracownik, a więc zarówno ten, który pozostaje do Związku w stosunku prawnopublicznym jak i ten, który jest z nim związany umową prawnoprywatną, może każdego czasu domagać się zwolnienia ze służby. Wydział Powiatowy może odmówić zwolnienia tylko w wypadku, gdyby natychmiastowe zwolnienie mogło spowodować szkodę dla Związku. O ile w umowie zawartej z pracownikiem zastrzeżono pewien termin wypowiedzenia, pracownik obowiązany jest zachować ten termin, w braku zaś takiego zastrzeżenia Wydział może odmówić zwolnienia tylko na tak długo, aż pracownik dopełni ciążącego na nim obowiązku, a w szczególności odda w całości urządowanie następcy.

Wydział Powiatowy może zwolnić pracownika ze służby wbrew jego woli:

a) przez wypowiedzenie, o ile chodzi o pracowników, przyjętych z zastrzeżeniem rozwiązania stosunku służbowego za poprzednim wypowiedzeniem;

b) wskutek orzeczenia dyscyplinarnego, głośzącego o złożeniu pracownika z urzędu;

c) wskutek stwierdzonej umysłowej lub fizycznej niezdolności do służby.

7

Okólnik Nr. 381 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie nadsyłania danych przy wystąpieniach o zatwierdzenie uchwał Rad Miejskich w sprawie zaciągania pożyczek.

Warszawa, dn. 15 listopada 1920 r.

Nr SF.—2283/1.

Do

wszystkich p. p. Wojewodów.

Magistraty miast wydzielonych z powiatów występując do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o zatwierdzenie uchwał Rad Miejskich w sprawie zaciągnięcia pożyczek, przeważnie nadsyłają tylko odpisy uchwał bez dołączania bliższych danych, które dałyby pogląd na całokształt gospodarki finansowej miast.

Ponieważ brak wspomnianych danych uniemożliwia ustalenie zapotrzebowania kredytowego gmin miejskich i ich zdolności płatniczej, przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że do odpisów uchwał Rad Miejskich o zaciągnięciu pożyczek winny być dołączone:

- 1) preliminarz budżetu gminy na okres bieżący;
- 2) sprawozdanie z wykonania budżetu za ubiegły okres budżetowy;
- 3) zamknięcie kasowe, względnie surowe zestawienie wpływów i wydatków za ostatni ubiegły kwartał;
- 4) wykaz wartości majątku i długów gminy;

Niedostarczenie tych danych spowoduje pozostawienie wystąpień Magistratów bez rozpatrzenia.

Powyższe zechcą P.P. Wojewodowie podać do

wiadomości i ścisłego zastosowania się Prezydentom miast wydzielonych z Powiatowych Związków Komunalnych.

Minister:

w. z. *Dunikowski w. r.*

8.

Wyciąg z Komunikatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 29 listopada 1921 r. Nr. S. G. 528/1 do wszystkich Wojewodów w odpowiedzi na zapytanie Województwa Łódzkiego co do udziału urzędników państwowych w zarządach Związków Komunalnych.

Obowiązujące przepisy ustaw samorządowych zezwalają na udział urzędników państwowych wogóle, a urzędników państwowych władz administracyjnych w szczególności w Radach gmin miejskich i wiejskich.

Co do Rad miejskich uprawnienie to wynika zarówno z braku jakiegokolwiek zakazu w tym względzie w Dekrecie o samorządzie miejskim (Dz. Praw N. 13 1919 r. poz. 140), jak i z artykułu 5-go Dekretu o wyborach do Rad Miejskich (Dz. Praw Nr. 20 1919 r. poz. 58) gdzie są wyliczone kategorie osób, które nie mogą być członkami Rad miejskich. Mianowicie nie mogą być nimi: a) wszyscy płatni urzędnicy miejscy, b) funkcjonariusze policji, c) urzędnicy państwowi, sprawujący nadzór nad działalnością gminy miejskiej. W ten sposób np. starosta danego powiatu nie może być członkiem Rady miejskiej miasta niewydzielonego, znajdującego się w tym powiecie, gdyż jest on przewodniczącym Wydziału powiatowego, sprawującego nadzór nad samorządem miasta w myśl art. 45 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej i art. 63 Dekretu o samorządzie miejskim; w ten sposób np. Wojewoda z mocy dopiero co powołanego art. 63 i art. 17 rozporządzenia wykonawczego Rady Ministrów (Dz. Ust. r. 1919 Nr. 90 poz. 490) nie mógłby być członkiem Rady Miejskiej miasta wydzielonego. W tem samem położeniu będą wszyscy urzędnicy państwowi, którzy z jakiegokolwiek bądź tytułu sprawują nadzór nad działalnością danej gminy miejskiej. Wszyscy zaś urzędnicy administracji państwowej, nienależący do policji, ani nie sprawujący nadzoru nad działalnością gminy miejskiej są uprawnieni, do udziału w Radach miejskich.

Co do Rad gminnych, np. uprawnienia do udziału w nich urzędników państwowych, w tej liczbie i urzędników administracji państwowej są jeszcze szersze. Reguluje tę sprawę Dekret o utworzeniu Rad gminnych (Dz. Pr. r. 1918 Nr. 18 poz. 48) w art. 4 i 12, które od udziału w zgromadzeniach gminnych a w konsekwencji i w Radach gminnych nie wyłączają nikogo z racji stanowiska służbowego.

Wspomniane w piśmie Pana Wojewody ograniczenie, zawarte w art. 15 Dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej, nie wynika również z charakteru służbowego urzędnika państwowego ani ze słusznych zresztą przesłanek co do odciążenia urzędnika przez udział w Radach samorządowych od jego bezpośrednich obowiązków i częstej kolizji z powagą stanowiska; ograniczenie to dotyczy płatnych urzędników powiatowych,

zarówno państwowych jak samorządowych i opiera się na przesłance o trudności zachowania przez takich pracowników niezbędnej przy uchwalaniu całkowitej niezależności zdania. Stosowanie przez analogię tego ograniczenia do spraw Rad miejskich i gminnych jest niedopuszczalne.

Ponieważ jednak zdarzyć się może, że urzędnikowi państwowemu, będącemu członkiem Rady miejskiej lub gminnej, powierzonym będzie przez tę Radę specjalny mandat dla załatwienia czynności gospodarczej, a może i politycznej natury, który go postawi w kolizji z obowiązkami, charakterem lub bezinteresownością urzędnika państwowego, wtedy winien być zastosowany art. 23 Tymczasowych Przepisów służbowych z dn. 11 czerwca 1918 r. (Dz. praw, poz. 13).

9.

Okólnik Nr. 398 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych co do zaliczenia pracowników administracji gminnej pod względem płac do kategorii urzędników państwowych, poczynając od kat. VII do XI włącznie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, dążąc stale do wytworzenia odpowiednich warunków bytu dla pracowników samorządowych, spowodowało między innemi wydanie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1919 r. w przedmiocie uposażenia pisarzy gminnych i pomocników na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Monitor Polski z dn. 5-go września 1919 r. Nr. 197). W tem rozporządzeniu ustalone zostały zasady, iż: 1) wysokość uposażenia pisarzy gminnych i ich pomocników określa Wydział Powiatowy stosownie do norm wskazanych w rozporządzeniu, 2) uposażenia te nie mogą być niższe od rzeczonych norm, 3) że w urzędach gminnych winna być zatrudniona ilość pracowników, odpowiadająca do zakresu czynności urzędu, oczywiście tem większego, im więcej ludności liczy gmina.

Dnia 22-go września 1919 r. Minister Spraw Wewnętrznych wydał okólnik wyjaśniający (Monitor Polski z dn. 25 września 1919 r. Nr. 216), w którym wyraźnie podkreślono, że zarówno normy wynagrodzenia, jak i określenie ilości pracowników urzędu gminnego mają znaczenie granic minimalnych, których przekroczenie w kierunku powiększenia uposażeń i ilości pracowników jest nie tylko dopuszczalne, ale w wielu razach wskazane w celu dostosowania warunków pracy w gminie do stopnia drożyzny i rzeczywistej ilości pracy, zależnej w dużej mierze od bardzo znacznego obciążenia pracowników gminnych wykonywaniem zleceń władz państwowych.

Pomimo wyraźnej treści rozporządzenia i okólnika nie ustają skargi do Ministerstwa na to, że Wydziały Powiatowe nie liczą się w należytej mierze z potrzebami pracowników gminnych i nie uwzględniają konieczności częstej rewizji ustalonych wynagrodzeń w związku z rosnącą drożyzną ani dostosowania liczby pracowników urzędów gminnych do ilości pracy. Ostatnio podkreślał ten stosunek Wydziałów powiatowych do omówionych kwestyj zjazd ogólnokrajowy delegatów pracowników administracji gminnej w uchwale z dnia 10 lipca 1920 r.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wobec tych skarg i z uwagi, że rzeczą Wydziałów Powiatowych musi być dla dobra samej sprawnej gospodarki gminnej stała

troska o wytworzenie dla pracowników gminy warunków bytu i działalności, umożliwiających im normalną i owocną pracę, poleca Panu Wojewodzie niezwłoczne wydanie Wydziałom Powiatowym odnośnych wskazówek w myśl treści i ducha powyższych rozporządzeń.

Ministerstwo będzie oczekiwało od Pana Wojewody rychłego zawiadomienia o wyniku wydanych przez Pana w tym względzie zarządzeń.

Warszawa dn. 11 grudnia 1920 r.

Nr. S. G. 568 I

Minister.

(—) *Dunikowski w. r.*

10.

Okólnik Nr. 416 Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie bezpośredniej korespondencji Wydziałów powiatowych i Magistratów miast z Władzami centralnymi.

Warszawa, dn. 29 grudnia 1920 r.

Nr. A. O. 2115/1.

Do

wszystkich P. P. Wojewodów, oraz Pana Generalnego Delegata Rządu na Galicję we Lwowie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zauważyło, że Wydziały Powiatowe i Magistraty miast korespondują w różnych sprawach z Władzami centralnymi z pominięciem Urzędu Wojewódzkiego. Stan tego rodzaju nie może być nadal utrzymywany, ponieważ Wojewoda, który ma powierzony bezpośredni nadzór nad Wydziałami Powiatowymi i Magistratami miast, winien być dokładnie poinformowany o wszystkich sprawach, dotyczących tych instytucji samorządowych, wobec czego żadna z tych spraw bez względu na to do kompetencji której Władzy centralnej należy, nie powinna być załatwiona bez wiedzy Wojewody.

Celem zapobieżenia w przyszłości bezpośredniemu znoszeniu się Wydziałów powiatowych i Magistratów miast z Władzami centralnymi oraz celem zapewnienia Wojewodom wglądu w całokształt spraw instytucji samorządowych, będzie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przysyłać sprawy, skierowane przez wspomniane instytucje samorządowe bezpośrednio do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych PP. Wojewodom do dalszego zarządzenia.

Równocześnie odnosi się Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do tych Ministerstw, których organa są zespolone w myśl Ustawy z dnia 2 sierpnia 1919 r. Dz. Ust. Nr. 65 poz. 395 z władzami administracyjnymi II instancji prosząc, aby stosowały wyżej przedstawiony tryb postępowania w wypadkach bezpośredniego korespondowania z niemi instytucji samorządowych. Zarazem interweniuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych u innych Ministerstw i Władz centralnych, aby korespondencję nadsyłane im bezpośrednio przez Wydziały Powiatowe i Magistraty miast, skierowywały do Ministerstwa Spraw

Wewnętrznych, celem zastosowania właściwego trybu postępowania. Jak więc stosownie do okólnika Min. S. W. z dnia 3/II-1919 r. S. IX-10 (Zbiór okólników M. S. W. Tom. I poz. 201) przed powstaniem Województw, gminy wiejskie i miasta niewydzielone z powiatów nie mogły się zwracać bezpośrednio do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, pomijając urzędy powiatowe, tak obecnie nie mogą Wydziały Powiatowe i miasta wydzielone pomijać Urzędu Wojewódzkiego.

O treści niniejszego okólnika zechcą PP. Wojewodowie zawiadomić Wydziały Powiatowe i Magistraty miast, zwracając ich uwagę na opóźnienie załatwienia spraw, jakleby miało miejsce w wypadkach bezpośredniego korespondowania tych instytucji z Władzami centralnymi.

Minister

(—) *Skulski w. r.*

11.

Komunikat Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 26 stycznia 1921 r. Nr. AO. 2191/2 w sprawie skorowidza wydanego nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Nakładem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych ukazała się część II „Skorowidza Dekretów, Ustaw, Rozporządzeń, Okólników” opracowanego przez Radcę ministerjalnego Romana Hauznera.

Część II zawiera wszystkie normy prawne i przepisy, które ukazały się po dzień 15 października 1920 r. w Dzienniku Ustaw R. P., w Monitorze Polskim oraz Dziennikach Urzędowych poszczególnych Ministerstw i Głównego Urzędu Ziemskiego.

Cały materiał opracowany jest według poszczególnych działów administracji państwowej w następujących rozdziałach: Apropozycja, Koleje żelazne, Kultura i Sztuka, Oświecenie publiczne i Wyznania religijne, Poczty i Telegrafy, Praca i Opleka społeczna, Przemysł i Handel, Roboty publiczne, Rolnictwo i Dobra państwowe, Skarbowość, Sprawiedliwość, Statystyka, Sprawy wewnętrzne, Sprawy wojskowe, Zdrowie publiczne, Główny Urząd Ziemski, Sprawy zagraniczne. Osobne rozdziały traktują o Samorządzie, Likwidacji wojny, oraz sprawy urzędników i służ. Przepisy z dziedziny prawa politycznego zebrane są w rozdziale: Władza naczelna-Rząd. Ponadto w każdym dziale Skorowidza opracowane są osobno przepisy, odnoszące się do b. zaboru austriackiego oraz b. zaboru pruskiego. Skorowidz jest zaopatrzony ponadto w systematyczny przegląd treści oraz w indeks alfabetyczny.

Cena książki objętości XV-126 stron wynosi 40 mk.

Równocześnie z powodu zupełnego wyczerpania części I Skorowidza ukazał się drugi nakład objętości XVI-160 str. w cenie 50 mk.

Wydawnictwa powyższe są do nabycia w administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, Warszawa, Nowy Świat 69/III. Wysyłka następuje za zaliczeniem pocztowym, wobec czego przy zamówieniach nie należy nadsyłać pieniędzy.

12.

Odezwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wobec uchwały międzyministerjalnej Rady Archiwalnej u sprawie zwrotu przez ludność aktów Władz państwowych.

Międzyministerjalna Rada Archiwalna, istniejąca przy Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego powzięła uchwałę treści następującej:

„Rada Archiwalna uważa za konieczne spowodować wydanie przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wezwania do ludności, która w jakikolwiek sposób przysłała w posiadanie aktów władz państwowych, aby akta te zgłaszała celem oddania w zarząd archiwów państwowych.”

Wobec doniosłości sprawy, poruszonej w uchwale, Ministerstwo wzywa osoby, posiadające akta i archiwa państwowe, do oddawania dokumentów powyższych w istniejących urzędach archiwalnych lub w Starostwach w miejscowościach, gdzie władz archiwalnych dotąd niema.

B.

W sprawach religijnych i oświecenia publicznego.

13.

Wyciąg z Reskryptu Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 26 lutego 1920 r. Nr. 12245/5967 i 526/20 do Wojewody Białostockiego w przedmiocie prowadzenia aktów stanu cywilnego.

W myśl § 31 instrukcji b. Rady Administracyjnej Królestwa Polskiego z 10 listopada 1861 r. o prowadzeniu i utrzymywaniu ksiąg stanu cywilnego w gminach miejskich i wiejskich mają urzędnicy stanu cywilnego prowadzący te księgi przysyłać urzędowi gminnym kwartalne wykazy osób urodzonych, zaślubionych i zmarłych z wymienieniem także miejsca zamieszkania tychże osób. Jako takie miejsce uważać należy w myśl odnosnych postanowień kodeksu cywilnego Królestwa Polskiego oraz ustaw o prowadzeniu ksiąg ludności miejscowość, w której dana jednostka winna być zapisana do liczby stałych mieszkańców, zatem jako do danej gminy przynależna.

Ze względu na konieczność utrzymywania dokładnej ewidencji ludności także co do przynależności gminnej Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego uważa za wskazane wydanie zarządzenia, jak to uczyniły b. władze rosyjskie w okólniku generał-gubernatora warszawskiego z 21 grudnia 1912 r. N. 5404/5, aby urzędnicy stanu cywilnego w odnosnych rubrykach prowadzonych przez nich ksiąg stanu cywilnego wymieniaли przy każdym akcie także gminę, do której dana osoba jest przynależna, t. j. zapisaną do ksiąg ludności jako stały mieszkaniec, a to na podstawie okazanych przy spisaniu aktu dokumentów osobistych, względnie w braku tychże na podstawie udzie-

lonych przez strony informacji.

Powyższy reskrypt uzupełniło Ministerstwo reskryptem z dn. 28 grudnia 1920 r. L. 6861, którym oznajmia, iż na zasadzie art. 6. ustawy z 11 marca 1912 r. Zb. Praw i Rozporządzeń Nr. 55 z 1912 r. poz. 516. powierzono duchowieństwu marjawitów prowadzenie metryk dla członków tego wyznania, wobec czego nie mogą tych metryk prowadzić urzędy gminne i miejskie. (Przypisek Redakcji).

C.

W sprawach weterynaryjnych.

14.

Wyciąg z rozporządzenia tymczasowego Ministerstwa Rolnictwa w przedmiocie walki z zarazą płucną u bydła rogatego, z 2 czerwca 1920 r. Dz. p. p. Nr. 49. poz. 302.

Postanowienia zapobiegawcze ogólne.

Targowice zwierzęce.

Art. 1.

Targi na bydło rogate mogą się odbywać tylko na specjalnie do tego celu wybranych i odpowiednio urządzonych placach targowych (targowcach) pod dozorem specjalnej komisji targowej.

Art. 2.

Miejsce na place targowe (targowice zwierzęce), o ile ich jeszcze w danej miejscowości niema, winno być urządzone w możliwie niezabudowanej części miasta (gminy), a najlepiej na przedmieściu z pozostawieniem jednego tylko wejścia wpędowego opatrzonego ruchomą zaporą i po każdym targu (jarmarku) należycie oczyszczane.

Art. 3.

W skład komisji targowej wchodzi: lekarz weterynaryjny (państwowy, lub wolnopraktykujący), względnie w brak lekarza sanitariusz weterynaryjny lub oglądacz zaprzysiężony, oraz stale w tym celu wyznaczony funkcjonariusz magistratu lub zarządu gminnego, na którego obszarze targ się odbywa.

Do pomocy komisji targowej przeznaczy magistrat miasta (zarząd gminy), na którego (rej) obszarze targ się odbywa, dwóch lub w razie potrzeby więcej strażników targowych, a nadto właściwe starostwo odpowiedzialną ilość członków policji państwowej.

Komisja targowa ma urzędować na targowicy od rozpoczęcia targu, aż do jego ukończenia.

Art. 4.

Czynności komisji targowej są następujące: lekarz weterynaryjny (sanitariusz, oglądacz) przy pomocy służby targowej bada stan zdrowia każdej przyprowadzonej na targ sztuki, oraz legalność świadectwa pochodzenia (paszportu), którem każda sztuka winna być zaopatrzona (art 7), funkcjonariusz magistratu (zarządu gminy) opatruje sprawdzone przez lekarza weterynaryjnego świadectwo pochodzenia pieczęcią targową, wpisuje wprowadzoną sztukę do „wykazu spędu zwierząt na targ” i

pobiera od właściciela bydła należność targową za kwitem.

Art. 5.

Oplata od każdej sztuki bydła wprowadzonej na targowicę ustanowiana będzie przez zarząd gminy (magistrat miasta) i zatwierdzona przez właściwego wojewodę.

Kwota uzyskana z powyższych opłat oddana zostanie po skończeniu targu przez funkcjonariusza magistratu (zarządu gminy) do kasy magistratu (zarządu gminy) i ma służyć na pokrycie wydatków na urządzenie i utrzymanie targowicy, na zakupno pieczęci, druków, kwitów oraz na wynagrodzenie personelu weterynaryjnego.

Art. 6.

Odbywanie targów na bydło rogace na targowicach nie urządzonych zgodnie z postanowieniami niniejszego zarządzenia lub nienależycie utrzymanych jest wzbronione.

Świadectwa pochodzenia dla zwierząt (paszporty).

Art. 7.

Każda sztuka bydła rogatego wyprowadzana (wywożona) poza granicę miejscowości stałego pobytu (wsi—miasta), bez względu na to w jakim celu się to dzieje, musi być opatrzona osobnym na każdą sztukę opiewającym świadectwem pochodzenia (paszportem).

Świadectwa te wystawia i opatruje pieczęcią gminy (miasta), oraz swoim podpisem funkcjonariusz, ustanowiony w tym celu przez właściwy zarząd gminy (magistrat miasta) i zatwierdzony przez właściwe starostwo po poprzednim zbadaniu zwierzęcia i uznaniu go za zdrowe i niepodlegające.

W razie spostrzeżenia u oglądanego zwierzęcia oznak wzbudzających podejrzenie choroby zaraźliwej, należy wstrzymać wydanie świadectwa, zarządzić odosobnienie chorego zwierzęcia w zagrodzie właściciela i donieść o tem właściwemu starostwu dla wydania dalszych zarządzeń.

Świadectwa pochodzenia (paszporty) są ważne 10 dni i to tylko na ustanowionych formularzach.

Formularzy świadectw pochodzenia bydła rogatego (paszportów) wedle dołączonego wzoru dostarcza zarządom gmin i magistratom miast za pośrednictwem urzędów wojewódzkich i starostw Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Art. 8.

Za oględziny bydła i wystawienie świadectwa pochodzenia pobierać będzie ustanowiony funkcjonariusz od właścicieli bydła za każdą sztukę opłatę w wysokości ustanowionej przez zarząd gminy (magistrat miasta) i zatwierdzonej przez właściwego wojewodę.

Art. 10.

Sztuki bydła rogatego spotkane poza granicami miejscowości swego pobytu bez świadectw pochodzenia (paszportów) mają być w miejscu zatrzymane przez zarząd gminy (miasta) i umieszczone w odosobnieniu na koszt właściciela.

Zwolnienie zatrzymanego zwierzęcia może nastąpić dopiero po stwierdzeniu, że pochodzi z miejscowości wolnej od zarazy płucnej i po zbadaniu stanu jego zdro-

wia na koszt właściciela przez właściwego państwowego lekarza weterynaryjnego starostwa.

Po dokonaniu oględzin weterynaryjnych zwierzę winno być odprowadzone przez właściciela do swego stałego miejsca pobytu dla wyjednania we właściwym zarządzie gminy (miasta) świadectwa pochodzenia.

Zwierzę pochodzące z miejscowości zapowietrzonych zarazą płucną, lub takie, co do którego nie zdołano dowodnie wykazać miejsca jego pochodzenia, ma być przez właściwe starostwo oddane na rzeź w najbliższej rzeźni, a uzyskana z ewentualnej sprzedaży mięsa kwota ma być zwrócona właścicielowi po potrąceniu związanych z tem kosztów i należności.

Transport bydła kolejami lub statkiem.

Art. 11.

Bydło rogace przewożone kolejami lub statkiem ma być badane przed załadowaniem i przy wyładowaniu przez ustanowionego do tego dla danej stacji kolejowej (przystani) lekarza weterynaryjnego.

Stajnie [obory] spędowe handlarzy.

Art. 12.

Stajnie (obory) spędowe handlarzy winny być pod stałym nadzorem właściwych państwowych lekarzy weterynaryjnych starostwa. Stajnie (obory) spędowe, nie należące urządzone lub utrzymane, będą przez właściwe starostwo zamykane.

Ubój bydła rogatego w rzeźniach.

Art. 13.

Rzeź bydła w rzeźniach publicznych i prywatnych może się odbywać tylko pod dozorem lekarza weterynaryjnego, a w razie braku takiego lekarza w danej miejscowości, pod dozorem funkcjonariusza gminnego (miejskiego) specjalnie ustanowionego dla oględzin bydła rogatego przeznaczonego na ubój.

Postanowienia zapobiegawcze szczegółowe.

Art. 15.

Na obszarze województw: Białostockiego, Kieleckiego, Łódzkiego, Lubelskiego i Warszawskiego zostają ustanowione aż do odwołania trzy rejony pomorowe a to:

- I. Obszerniejszy rejon zagrożony zarazą płucną.
- II. Ściślej rejon zagrożony zarazą płucną.
- III. Rejon zapowietrzony zarazą płucną.

Postanowienia odnoszące się do obszerniejszego rejonu zagrożonego zarazą płucną.

Art. 16.

Obszerniejszy rejon zagrożony zarazą płucną stanowią wszystkie miejscowości powiatów położonych na obszarze województw: Białostockiego, Kieleckiego, Łódzkiego, Lubelskiego i Warszawskiego z wyjątkiem miejscowości (punktów) włączonych do ściślej rejonu zagrożonego tą zarazą i do rejonu zapowietrzonego (art. 18 i 20).

Art. 17.

W obszerniejszym rejonie zagrożonym zarazą płucną obowiązywać będą prócz przepisów sanitarno-weterynaryjnych, wymienionych w artykułach od 1—14 niniejszego rozporządzenia również przepisy następujące:

a) wyprowadzenie lub wywożenie bydła rogatego z obszerniejszego rejonu zagrożonego zarazą płucną do rejonu ściślejszego jest dozwolone.

c) w razie stwierdzenia zarazy płucnej w obszerniejszym rejonie zagrożonym należy bezwzględnie wszystkie sztuki chore, podejrzane o zarazę i o zarażenie się, natychmiast wybić na koszt skarbu państwa.

Postanowienia odnoszące się do ściślejszego rejonu zagrożonego zarazą płucną.

Art. 18.

Ściślejszy rejon zagrożony zarazą płucną stanowią wszystkie wolne od zarazy płucnej miejscowości (wsie, miasta) tych powiatów, gdzie zaraza płucna panuje oraz te miejscowości sąsiednich powiatów, w których wprowadzić zaraza nie panuje, które jednak urząd wojewódzki ze względu na bliskość z miejscowością zapowietrzoną, oraz obrót handlowy i inne okoliczności uzna za szczególnie zagrożone.

Miejscowości te winny być wymienione w ogłaszanym periodycznie w dzienniku urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych wykazie miejscowości ściślejszego rejonu zagrożonego zarazą płucną (art. 31).

Postanowienia odnoszące się do rejonu zapowietrzonego zarazą płucną.

Art. 19.

Rejon zapowietrzony obejmuje wszystkie miejscowości (wsie, miasta) w których panują zaraza płucna a w wielkich miastach dzielnicze zapowietrzone.

Wykazy miejscowości zapowietrzonych tą zarazą będą ogłaszane w dzienniku urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej periodycznie przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państw.

Art. 21.

W rejonie zapowietrzonym zarazą płucną wyprowadzanie bydła z miejscowości zarażonej, wprowadzanie do niej i przeprowadzanie przez nią jest wzbronione.

Wyjątek stanowi bydło rogate z zagród wolnych przeznaczonych wprost do rzeźni.

Art. 23.

Odbywanie targów na bydło rogate w rejonie zapowietrzonym zarazą płucną jest bezwarunkowo wzbronione.

Art. 26

Do miejscowości rejonu zapowietrzonego, w których zaraza płucna przybrała groźniejsze rozmiary, będą delegowani przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych specjaliści lekarze weterynaryjni.

W miejscowościach tych wszystkie sztuki chore, podejrzane o zarazę i o zarażenie się, mają być bezwzględnie wybijane.

W innych miejscowościach rejonu zapowietrzonego,

w których akcję tępienia zarazy prowadzą właściwe starostwa, mają być wybijane sztuki chore i podejrzane o zarazę, a sztuki podejrzane o zarażenie się będą szczepione z konieczności.

Bezwzględne wybijanie sztuk chorych, podejrzanych o zarazę, i podejrzanych o zarażenie się mają stosować także organa starostwa wtedy, jeżeli sam właściciel żąda wybić wszystkich sztuk lub jeżeli chodzi o zagrody z ilością bydła nie przenoszącą 5-ciu sztuk.

Jeżeli w pojedynczych zagrodach jest większa ilość sztuk to na wybić całego pogłowia uzyskać należy jak najrychlej zezwolenie właściwego urzędu wojewódzkiego.

Art. 27.

Wydane z powodu stwierdzenia zarazy zarządzenia winny być przez lekarza weterynaryjnego jak najprzystępniej sformułowane i pozostawione na piśmie władzy miejscowej (sołtysowi, wójtowi, posterunkowemu policyjnemu) oraz właścicielowi zagrody zapowietrzonej.

Art. 30.

Po wygaśnięciu zarazy w danej miejscowości i zaliczeniu jej do ściślejszego względnie do obszerniejszego rejonu zagrożonego zarazą płucną wszystkim sztukom bydła rogatego danej miejscowości, mającym wypalony znak „Z” na prawym rogu, wypala się drugi znak „W” (wolne od zarazy) na lewym rogu.

W razie braku lewego rogu wypala się znak „W” na prawym, w braku obu rogów na lewej przedniej racicy.

Przyrządów do cechowania dostarczy właściwe stanostwo.

Art. 24.

Przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karane stosownie do postanowień art. 138 Kodeksu Karnego,

(Przepisy powyższe są dotychczas w mocy.—Przypisek Redakcji.)

D.

W sprawach przemysłowych.

15.

Wyciąg z Okólnika Ministerstwa Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany przepisów o kolejności przewozów i podstawianiu wagonów do ładowania.

Warszawa dn. 24 lipca 1920 r.

Nr. 2172. F.

Do
Województwa
w Białymstoku.

Zwraca się uwagę na rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych, ogłoszone w Dzienniku Ustaw z dn. 15 b. m. Nr. 56 pod pozycją 350.

W myśl tego rozporządzenia otrzymują ładunki przemysłowe 8-mą kolejność przewozów, a stacje kolejowe obowiązane są do podstawiania wagonów pod te ładunki bez pisemnych zleceń.

Od 1 sierpnia r. b. począwszy Ministerstwo Przemysłu i Handlu, oraz wszystkie podporządkowane mu Urzędy nie będą już wydawać pisemnych zleceń na podstawianie wagonów. Nadawcy posyłek przemysłowych mają zamawiać wagony w sposób zwyczajny, przewidziany w przepisach taryfowych. O ile nadawcą lub odbiorcą przesyłki będzie firma przemysłowa, która w swej wytwórni przerabia odnośny surowiec lub wytwarza w odnośnych fabrykach, to stacja kolejowa na tej zasadzie będzie obowiązana z urzędu podstawić żądany wagon w przepisanej kolejności.

Wyjątek stanowią tylko materiały budowlane w punkcie 8. g. wyliczone, do przewozu których w uprzywilejowanej kolejności wymaganiem jest pisemne zezwolenie Urzędu Ministerstwa Robót Publicznych.

16.

Pismo Ministerstwa Przemysłu i Handlu w sprawie świadectw do kupa ziemi.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu

Sekcja Przemysłowa

Nr. 2-24219.

Warszawa dn. 4. grudnia 1920 r.

Do

Urzędu Wojewódzkiego

w Białymstoku.

Ustaw rolna, zabraniając nabywania ziemi przez osoby nie zatrudniające się zawodowo rolnictwem, przewiduje możliwość nabywania przez nie ziemi dla celów przemysłowych.

Dla udowodnienia tych celów przemysłowych zwracają się do Urzędów Przemysłowych o odpowiednie zaświadczenia. Ministerstwo Przemysłu i Handlu poleca przeto Urzędowi Wojewódzkim wydawanie takich zaświadczeń, po uprzednim przeprowadzeniu dochodzeń.

Minister

w zastępstwie

(—) *Szwander.*

E.

W sprawach sanitarnych.

Kompetencje Naczelnego Komisarza do spraw walki z epidemjami.

(*Diennik Urzędowy Nadzw. Nacz. Komisarjatu*
Nr. 3 z dn. 18 lutego 1921 r. Nr. 2575).

17.

Nawiązując do okólnika z 25 maja 1920 r. Nr. 175 (Ogł. w Dzien. Urzęd. Min. Spr. Wew. Nr. poz. 139) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia co następuje:

Kompetencje Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami określa ustawa z dnia 14 lipca 1920 r. Dz. Ust. Nr. 61 poz. 388. W myśl art. 2 tej Ustawy Minister Zdrowia Publicznego przekazał Nadzw. Kom. w zakresie walki z epidemjami swoje kompetencje, wynikające z Ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. Dz. Ust. Nr. 67 poz. 402 o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz innych chorób występujących nagminnie. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę, że uprawnienia te nie odnoszą się do wszystkich chorób zakaźnych, a jedynie do chorób zakaźnych ostrych. Przewlekłe choroby zakaźne natomiast, a więc gruźlica, jaglica, kłia i t. d. nie należą do jego kompeten-

cji, wobec czego zwalczanie ostatnio wymienionych chorób jest nadal wyłącznym obowiązkiem organów sanitarnych podległych Ministerstwu Zdrowia Publicznego.

Przy tłumieniu chorób epidemicznych ostrych N. N. K. posługuje się swoimi własnymi organami powołanymi do tłumienia tych epidemii w myśl obowiązujących ustaw i przepisów i w tych sprawach lekarze powiatowi, epidemiczni, kierownicy kolumn dezynfekcyjnych i t. d. podlegają N. N. K.

N. N. K. jest zatem uprawniony do wydawania temu personalowi poleceń w zakresie walki z epidemją.

N. N. K. ma prawo odjąć lekarzowi powiatowemu częściowo lub całkowicie funkcje zwalczania ostrych chorób zakaźnych i poruczyć te funkcje innemu organowi. Z reguły polecenia te wydaje N. N. K. za pośrednictwem władzy administracyjnej II instancji w wypadkach jednak, które uzna za nagłe, może polecenia te kierować bezpośrednio do organów I-ej instancji, przesyłając odpis zarządzenia do wiadomości władzy administracyjnej II-ej instancji. Wszystkie powyższe uprawnienia N. N. K. przysługują również Nadzwyczajnym Komisarzom, wzgl. kierownikom ekspozytur, mianowanym przez N. N. K. w myśl art. 2 lit. d.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zwraca uwagę Pana Wojewody (Generalnego Delegata Rządu, Komisarza Rządu), że powołanie do życia instytucji N. N. K. nie uwalnia P. P. Wojewodów, (Generalnego Delegata Rządu, Komisarza Rządu) i im podległych władz administracyjnych I instancji, które działają jako organa N. N. K. w tych wypadkach, od ich obowiązków w zakresie tłumienia epidemii tak przewlekłych jak ostrych o ile kompetencje te nie zostaną zarządzeniem N. N. K. organom odjęte, względnie ograniczone na rzecz organów specjalnie przez N. N. K. ustanowionych. Celem zapewnienia N. N. K. należytej kontroli nad całą akcją tłumienia epidemii winny władze administracyjne o wszelkich zarządzeniach w tym zakresie wydanych zawiadomić równocześnie z ich wydaniem odnośną ekspozyturę N. N. K., zaś N. N. K. może co do tych zarządzeń poczynić wszelkie decyzje przysługujące władzom III instancji, a więc także je uchylić.

Do zakresu działania N. N. K. należy w myśl art. 3. lit. a, zajmowanie w razie koniecznej potrzeby pomieszczeń w nieruchomościach. Odnośne zarządzenia rekwizycyjne wydaje N. N. K. bezapelacyjnie sam. W razie potrzeby N. N. K. zwraca się o wykonanie zarządzonej rekwizycji do władzy administracyjnej I instancji, zawiadamiając o tem równocześnie Wojewodę względnie Generalnego Delegata.

Na wniosek Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza względnie Komisarzy Nadzwyczajnych i ekspozytur N. N. K. winny władze administracyjne I-ej instancji w myśl postanowień art. 8 Ust. z dnia 14 lipca 1920 r. Dz. Ustaw Nr. 61 poz. 388 jak najspieszniej przeprowadzić dochodzenia karne i o rezultacie powiadomić wnioskodawcę.

Zechce Pan Wojewoda (Generalny Delegat Rządu, Komisarz Rządu) treść niniejszego okólnika podać do wiadomości bezzwłocznie wszystkim interesowanym organom w szczególności także zwrócić uwagę władz administracyjnych I-ej instancji, że zarządzenia N. N. K. w sprawach rekwizycyjnych należy wykonywać bezzwłocznie.

IV.

Okólniki i rozporządzenia innych Ministerstw oraz podległych im Władz i Urzędów.

18.

Wyciąg z taryfy pocztowej.

Wyciąg z Rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 30 listopada 1920 r. Dz. p.p. Nr. 113 poz. 749.

Art. 3. Wszelkie ulgi taryfowe przyznane władzom i urzędom państwowym i samorządnym znosi się z dniem 31 grudnia 1920 r. z wyjątkiem postanowień dotyczących doręczania pism sądowych w Małopolsce.

Art. 4. Podwyższa się kwotę dopuszczalną do przesłania jednym przekazem z 2,000 mk. na 10,000 mk.

Warunki, pod którymi dopuszcza się przekazywanie kwot ponad 2,000 mk. normuje osobne rozporządzenie.

Art. 5. Nowa taryfa dla telegramów zagranicznych oparta jest na stosunku 1 frank w zlocie równa się 50 mk.

Art. 6. Nowe taryfy obowiązują na obszarze b. Królestwa Kongresowego, b. Galicji, na Śląsku Cieszyńskim, Spżu i Orawie, na dawnych kresach Wschodnich oraz w obrocie z obszarem wolnego miasta Gdańska.

Z dniem wejścia w życie niniejszej taryfy tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe postanowienia o należnościach, sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem.

W. b. dzielnicy pruskiej bądźle wydane i odpowiednio zarządzenie przez Ministerstwo dla tejże dzielnicy.

1. Taryfa Pocztaowa.

A. Wewnętrzna taryfa pocztowa dla korespondencji prywatnej.

1. Listy zwykłe:	Mk.	fen.
do wagi 20 gr.	3	—
" " 250 "	5	—
urzędowe ponad 20 gr. do 2000 gr.	5	—

2. Kartki pocztowe:	
a) pojedyncze	2 —
b) z odpowiedzią	4 —

3. Druki:	
do wagi 100 gr.	1 —
" " 250 "	2 —
" " 500 "	4 —
" " 1000 "	6 —
urzędowe od wagi 500 gr. do 5.000 gr.	6 —

4. Papiery handlowe:	
do wagi 250 gr.	2 —
" " 500 "	4 —
" " 1000 "	6 —

5. Próbkki towarowe i przesyłki mieszane:	
do wagi 250 gr.	2 —
" " 500 "	4 —

6. Czasopisma:	
Oplatę za czasopisma wraz z ewentualnem doręczeniem oblicza się procentowo od	

miesięcznej lub kwartalnej miejscowej ceny prenumeraty (bez doręczenia) i pobiera się w gotówce ryczałtem z góry.

Oplata wynosi:

- I. Za czasopisma, wychodzące najmniej 6 razy w tygodniu bez względu na wagę:
 - a) przy dwurazowym wydawnictwie dziennem i dwukrotnej wysyłce 14 %
najmniej jednak miesięcznie 6 mk.
 - b) przy jednorazowej wysyłce 10 %
najmniej jednak miesięcznie 3 mk
- II. Za czasopisma, wychodzące wogóle rzadziej niż czasopisma grupy I których pojedynczy egzemplarz przekracza wagę 25 gramów 7 %
najmniej jednak miesięcznie 2 mk.
- III. Za czasopisma pod II, których pojedynczy egzemplarz nie przekracza wagi 25 gr. 4 %
najmniej jednak miesięcznie 40 fen.

7. Przekazy:	Mk.	fen.
do 100 marek	2	—
" 200 "	3	—
" 500 "	5	—
" 1000 "	10	—
" 1500 "	15	—
" 2000 "	20	—
" 5000 "	40	—
" 10000 "	60	—

8. Listy wartościowe:

Za listy wartościowe zamknięte (opieczetowane przez nadawcę):

- a) należność za list zwykły do 20 gr. 3 —
- " " " " 250 " 5 —
- b) za polecenie 3 —
- c) należność od deklarowanej wartości za każde 1000 marek lub część tychże 10 —

Za listy wartościowe otwarte (przeliczone) pobiera się należność od wartości o 50 % wyższą

9. Paczki	
do wagi 1 kg.	10 —
" " 5 "	15 —
" " 10 "	25 —
za każde dalsze 5 kg.	10 —

Za paczki z podaną wartością pobiera się oprócz tego należność od wartości za każde 1000 mk. lub część tychże 10 mk. Za paczki ochronne pobiera się należność od wagi o 100 % wyższą. Za paczki z książkami nadane przez księgarnie pobiera się należność jak za paczki bez podanej wartości, jednak o 50 % niższą.

Należności dodatkowe.

Należności przy nadaniu.	
Polecenie przesyłek listowych	3 —
Zwrotne poświadczenie odbioru (recepta zwrotny)	5 —
Zwrotne poświadczenie wypłaty (potwierdzenie wypłaty)	5 —
Za ściągnięcie pobrania od odbiorcy	2 —
Pisemne doniesienie na blankiecie P. K. O.	1 —
Za wszystkie przesyłki adresowane, poste restante. opłata dodatkowa.	2 —
Za doręczenie pospieszne (przez umyślnego posłańca): przesyłek listowych, oraz zawiadomień o nadejściu listów wartościowych, przekazów i paczek	10 —

Należytości przy odbiorze.

Za doręczenie w okręgu miejscowym (gdzie obecnie ten rodzaj służby już zaprowadzono);

a) listy wartościowe	Mk. fen.
do 500 mk.	1. —
„ 1000 „	2. —
za każde dalsze 1000 mk.	1. —

b) przekazy pocztowe i przekazy P. R. O.	
do 500 mk.	1. —
„ 1000 „	2. —
za każde dalsze 1000 mk.	1. —

c) paczki bez podanej wartości	
do wagi 1 kg.	1. —
„ „ 5 „	4. —
„ „ 10 „	8. —
„ „ 15 „	12. —
„ „ 20 „	15. —

d) paczki z podaną wartością prócz należitości	
pod c) za pierwsze 1000 mk. wartości	2. —
za każde dalsze 1000 mk. wartości	1. —

Za przegródki lub skrzynki (zastrzeżenie odbierania na pocztę) miesięcznie;

a) dla przesyłek listowych i gazet	20. —
b) dla przesyłek pod a) i listów wartościowych oraz przekazów	50. —

c) dla paczek wyłącznie bez dodatkowej opłaty od sztuki	100. —
---	--------

Opłaty pod b) i c) pobiera się tylko tam, gdzie wskazane przesyłki doręcza się do domu np. przekazy z pieniędzmi, paczki, listy wartościowe i. t. d.
Składowe za paczki za każdą dobę

5. —

Inne opłaty:

Zniszczenie lub zmniejszenie pobrania	5. —
Należytość za wniesioną reklamację	5. —
Zmiana adresu lub zarządzenie zwrotu przesyłki	5. —
Duplikat poświadczenia nadania	5. —
Zawiadomienie o niedoręczalności paczki	3. —
Upoważnienie wypłaty w razie zgubienia przekazu przez odbiorcę	5. —
Pełnomocnictwo do odbioru przesyłek [niezależnie od opłaty skarbowej]	10. —
Za osobne zastrzeżenie odbierania czasopism na dworcach kolejowych [przesyłki dworcowe] miesięcznie	50. —

Pisma sądowe do stron w Małopolsce

[Ważne także po 31 grudnia 1920]

a) za doręczenie pisma sądowego w miejscu siedziby sądu	2. —
b) za pisma sądowe doręczone w innej miejscowości	4. —

B. Zagraniczna taryfa pocztowa.

1. Listy:	Mk. fen.
do wagi 20 gr.	10. —
za każde dalsze 20 gr.	6. —
2. Kartki pocztowe	
a) pojedyncze	4. —
b) z odpowiedzią	8. —
3. Druki	
za każde 50 gr.	2. —

4. Papiery handlowe:	Mk. fen.
za każde 50 gr.	2. —
najmniej jednak	10. —

5. Próbkę towarową:	
za każde 50 gr.	2. —
najmniej jednak	4. —

6. Poświadczenie przesyłek listowych	10. —
--------------------------------------	-------

7. Zwrotne poświadczenie odbioru [recepta zwrotna]	10. —
--	-------

8. Należytość za wniesioną reklamację	10. —
---------------------------------------	-------

II Taryfa Telegraficzna.

Wewnętrzna taryfa telegraficzna:

Opłata za telegram w obrocie wewnętrznym składa się z opłaty od wyrazu i taksy zasadniczej

1. Telegramy zamiejscowe i miejscowe zwykłe:

	Mk. fen.
a) opłata od wyrazu	1. 50
b) taksa zasadnicza	6. —

Telegramy miejscowe pilne z zapłaconą odpowiedzialnością ze sprawdzeniem i o kilku adresach niedopuszczone

2. Telegramy zamiejscowe pilne (D):

	Mk. fen.
a) opłata od wyrazu	4. 50
b) taksa zasadnicza	18. —

3. Zapłacona odpowiedź (Rp.):

Opłata od ilości wyrazów na odpowiedź i taksa zasadnicza

6. —

4. Zapłacona odpowiedź pilna (Rpd):

Opłata za telegram pilny i taksa zasadnicza

18. —

5. Telegramy prasowe:

Opłata od wyrazu o 50% niższa i taksa zasadnicza

3. —

6. Telegramy prasowe Polskiej Agencji Telegraficznej:

Opłata od wyrazu 50 fen. i taksa zasadnicza

2. —

7. Sprawdzenie telegramu (Te):

250/00 opłaty telegramu zwykłego.

8. Poświadczenie odbioru:

a) telegraficzne (Pc) jak za telegram zwykły	
o 5 wyrazach oraz taksa zasadnicza	6. —
b) telegraficzne pilne (Pcd) jak za telegram pilny	
o 5 wyrazach oraz taksa zasadnicza	18. —
c) pocztą (Pcp) jak za list zwykły.	

9. Telegramy o kilku adresach (Tm):

za odpis każdego 100 wyrazów lub części telegramu zwykłego

10. —

za odpis każdego 100 wyrazów lub części telegramu pilnego

20. —

10. Doręczenie telegramów:

a) w miejscowym okręgu doręczeń bezpłatnie,
b) w zamiejscowym okręgu doręczeń przedpłata nadawcy po 5 mk. od kilometra.

Różnicę między kwotą zapłaconą a rzeczywistymi kosztami ponosi odbiorca.

11. Za nadanie względnie wydanie telegramu przez telefon po 20 fen. za wyraz, najmniej jednak 3 Mk.

12. Poświadczenie (pokwitowanie) nadania na osobne żądanie 2 "

13. Za dodatkowy odpis telegramu:

za odpis każdego 100 wyrazów lub części po 5 "

14. Skrócone adresy kwartalnie 150 "

15. Doręczanie telegramów o pewnych porach do oznaczonych dwu miejsc, kwartalnie 250 "

16. Za cofnięcie telegramu 5 "

17. Opłata za pośrednictwo przy nadawaniu telegramów na rachunek wpłaconej zaliczki od każdego telegramu po 1 "

18. Za telegramsy nadawane na stacjach kolejowych w miejscowościach, posiadających państwowe urzędy pocztowo-telegraficzne, może być pobierana opłata dodatkowa na rzecz skarbu kolejowego.

Zagraniczna Taryfa telegraficzna.

podwyższona została w stosunku 1 frank złoty równa się 50 mk. p. (p. art. 5 Rozporz. Min. P. i T. z d. 23. VII 20 r. Dz. U. Rz. P. Nr 68 doz. 459).

19.

Okólnik Ministerstwa Skarbu w sprawie danin i opłat skarbowych przy umowach o dostawę dla armji lub dla władz cywilnych.

Warszawa dn. 22 czerwca 1920 r.

Nr 97266/19-5. V.

Ministerstwo Skarbu skonstatowało, że w licznych wypadkach osoby, które zawarły umowę o dostawę dla armji lub dla władz cywilnych, uchylają się od opłat przypadających danin i opłat skarbowych, tudzież, że wrzecz wymiaru podatku zachodzą trudności w ściągnięciu, gdyż osoby te nie posiadają częstokroć żadnego majątku nieruchomego lub uchwytne go majątku ruchomego, skutkiem czego Skarb Państwa bywa narażony na szkody.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu się z Ministerstwem Przemysłu i Handlu (L. 6189 P. G z r. 1919), mając na oku odpowiednie zabezpieczenie interesów skarbowych postanowiło w razie potrzeby dokonywać zajęcia stosownej części należności za dostawę na pokrycie zalegających należności skarbowych, i w tym celu uprasza o wydanie swym podwładnym urządóm i organóm, do których należy zawieranie umów o dostawę. zarządzenia by:

1. o każdym zawarciu umowy o dostawę tak dla armji, jak i dla władz cywilnych na łączną sumę ponad 20,000 Mk, zawiadamiały władzę skarbową i Instancję tego powiatu, w którym dostawca ma miejsce zamieszkania.

2. by w zawrzeć się mającą umowę wstawiono klauzulę, że należność za dostawę może być użyta w odpowiedniej [conajmniej 1/10] części na pokrycie ewentualnych zaległości w podatkach bezpośrednich, należnościach bezpośrednich i stęplowych i innych daninach publicznych,

3. by władze, asygnujące należytość za dostawę do wypłaty zawiadamiały o tem wcześniej wymienioną w p. 1 władzę skarbową celem umożliwienia ewentualnego zajęcia przypadającej kwoty na pokrycie zaległości skarbowych, a nadto w wypadku, gdy umowa zawiera

klauzulę wspomnianą w p. 2, stale zatrzymywały odpowiednią [conajmniej 1/10] część pełnej należności na pokrycie należnych ewentualnie od dostawy danin skarbowych, Zatrzymana część należności za dostawę może być wypłaconą dopiero wtedy, gdy dostawca przedłoży poświadczenie, ze strony władzy skarbowej 1-ej instancji miejsca zamieszkania że nie zalega z opłatami skarbowymi i że wszelkie należności skarbowe od dotyczącej dostawy zostały wyrównane.

20

Okólnik Ministerstwa Skarbu do Kancelarji Cywilnej Naczelnika Państwa Prezydium Rady Ministrów Najwyższej Izby Kontroli Państwa, Głównego Urzędu Likwidacyjnego, Prokuratora Generalnego Rzeczypospolitej Polskiej, Głównego Urzędu Statystycznego i wszystkich Ministrów w przedmiocie tymczasowego podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stęplowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę, że z dnem 11 września r. b. wchodzi w życie ustawa z dnia 16. lipca 1920 roku o tymczasowym podwyższeniu i zrównaniu stawek przy niektórych opłatach stęplowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego (Dz. U. Nr. 75 poz. 493) oraz rozporządzenie wykonawcze do tej ustawy (Dz. U. Nr. 84 poz. 562). Podwyższenie to odnosi się do opłat stęplowych od kwitów, rachunków, aktów, podwyższenia kapitału zakładowego spółek, akcji, skryptów dłużnych, umów o przeniesienie nieruchomości i ruchomości, pełnomocnictw, podań, załączników i świadectw urzędowych.

Wskutek tych przepisów ulegną zmianie także opłaty stęplowe unormowane przez Ministerstwo Skarbu w Instrukcjach dla urzędów państwowych mających siedzibę na obszarze b. okupacji niemieckiej i austro-węgierskiej w przedmiocie opłat stęplowych od umów o dostawę lub robotę, zawieranych przez te urzędy. (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Skarbu Nr. 3/19. poz. 111 i Nr. 22/19 poz. 311).

Ministerstwo Skarbu prosi zatem o ścisłe przestrzeganie przepisów powyższej ustawy i rozporządzenia wykonawczego tudzież o polecenie podwładnym władzóm i urządóm, by się z tymi przepisami zapoznali i należnie je stosowali.

w zastępstwie: (—) Kuzubowski.

21.

Pismo Ministra Spraw Zagranicznych w sprawie opieki nad obywatelami Estońskimi.

Warszawa dn. 1 grudnia 1920 r.

Nr. R/39550

Do

Prezydium Rady Ministrów

Posel angielski w Warszawie zawiadomił Ministerstwo Spraw Zagranicznych, że Rząd angielski zgodził się na objęcie opieki dyplomatycznej i konsularnej nad obywatelami estońskimi w państwach, w których Estonia nie ma własnych przedstawicielstw lub konsulatów. Ponieważ do kategorii powyższych krajów nale-

ży Polska, opiekę ogólną nad obywatelami republiki estońskiej obejmują konsulatory angielskie.

Komunikując o powyższem, Ministerstwo Spraw Zagranicznych uprasza o zawiadomienie podwładnych władz polskich, by uznawały i przyjmowały ewentualną interwencję konsulów angielskich na rzecz obywateli estońskich, przebywających w Polsce.

Za Ministra podpis
Dyrektor V Departamentu.

V.

Obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego.

22.

Wykaz stowarzyszeń i spółek zarejestrowanych w Urzędzie Wojewódzkim Białostockim: w roku 1920.

Grudzień.

1) Stowarzyszenie spożywcze pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Odrodzenie w Małkini” pow. Ostrów (29.12. 20).

2) Stowarzyszenie spożywcze pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców Gospodarz w Jedwabnem” pow. Kolno (29. 12. 20).

3) Stowarzyszenie spożywców pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców Chłopsko-Nadbużańskie w Kobyl” pow. Bielsk (29. 12. 20).

4) Stowarzyszenie spożywcze pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców Klucz w Janowie” pow. Sokółka (29. 12. 20).

5) Stowarzyszenie spożywców pod nazwą „Kooperatywa rzemieślników-żydów w Suwałkach” (29. 12. 20)

6) Stowarzyszenie spożywcze pod nazwą „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywcze we wsi Karwowa-Awysa, gm. Radziłów” pow. Szczuczyn (29. 12. 20).

23.

WYKAZ

Subskrybentów Państwowej Pożyczki Odrodzenia w Województwie Białostockiem.

1. Aleksandrowicz Abram	500. Mk.
2. Bukowska Eugenia	500. "
3. Ciełka Jan	2000. "
4. Cieśla Rubin	1000. "
5. Czechowicz Piotr	500. "
6. Cydzik Napoleon	1000. "
7. Dąbrowski Włodzimierz	1000. "
8. Epstein Lejma	6000. "
9. Flizisz Michel	1000. "
10. Głuchowska Marja	1000. "
11. Godzisz Józef	2000. "
12. Grabowska Zofja	500. "
13. Gutman Dina	500. "
14. Kałuski Wincenty D-r	5000. "
15. Kamińska Anastazja	500. "
16. Kapłan Mojżesz	700. "
17. Kiełczewska Teodora	1000. "

18. Kołek Jan Inż.	10000. "
19. Kozuchowski Aleksander.	2000. "
20. Kuligowski Kazimierz Inż.	5000. "
21. Lipman Abram.	500. "
22. Lipińska Janina	1000. "
23. Mackiewicz Antoni Dr. weteryn.	2000. "
24. Major Witold	1000. "
25. Maksymczuk Jan	1000. "
26. Malinowski Mieczysław Inż	3000. "
27. Mańkowski Wacław	500. "
28. Mattern Franciszek	2000. "
29. Nawrocki Mieczysław	1000. "
30. Nowakówna Janina	500. "
31. Nyko August	5000. "
32. Pampuchówna Władysława	500. "
33. Panasiuk Antoni	1000. "
34. Pańkowski Włodzimierz	500. "
35. Rausz Juliusz	1000. "
36. Raszke Wiesław	3000. "
37. Rutkowski Jan Inż.	2000. "
38. Rynkiewicz Albin	2000. "
39. Sadowski Bronisław	500. "
40. Słowikowski Zygmunt	3000. "
41. Suchy Michał	1500. "
42. Szczek Stanisław	1000. "
43. Szmigielski Henryk	1000. "
44. Tilówna Olga	500. "
45. Turoleńska Anna	1000. "
46. Waszkiewicz Aleksander	500. "
47. Wichertowa Marja	1000. "
48. Żukowski Jan	4000. "

24.

Obwieszczenie o licytacji majątków państwowych.

Dnia 22-go marca b. r. o godz. 11-ej z rana w Departamencie Rolnictwa i Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku odbędą się przetargi publiczne na dzierżawy majątków państwowych:

1) Kupiski-Stare (ośrodek) gminy Kupiski, powiatu Łomżyńskiego, przestrzeni około 400 mrg. na okres 6-cio letni.

2) Pęchratka (ośrodek), gminy Szumowo, pow. Łomżyńskiego około 150-ciu mrg. na okres 12-to letni.

3) Omulewo (ośrodek) gm. Rzekuń, pow. Ostrołęckiego około 150-ciu mrg. na okres 6-cio letni.

4) Pruska-Tajno, gm. Pruska, pow. Szczuczynskiego, około 360 mrg. na okres 12-to letni.

Termin dzierżawy rozpoczyna się z dniem 1-go kwietnia 1921 r. Zakończenie dzierżawy winno nastąpić w dniu 1 lipca.

Do przetargu ustnego dopuszczeni będą tylko ci kandydaci, których komisja przetargowa uzna za odpowiednich. Po przetargu ustnym nastąpi otwarcie ofert pisemnych.

Komisji przetargowej przysługuje prawo wyboru z pośród reflektantów kandydata na dzierżawcę niezależnie od zadeklarowanych warunków.

Przedstawicielom Kontroli Państwa i Skarbu służy prawo zaskarżenia przetargu do dni 7-miu; po upływie tego terminu nastąpi zawarcie kontraktów w Urzędzie Województwa.

Dzierżawcami mogą być osoby prywatne, lub instytucje posiadające własności osób prawnych.

Pierwszeństwo przy równych warunkach mają inwalidzi i zasłużeni wojskowi.

Właścicielom majątków rolnych oraz dzierżawcom, w chwili brania dzierżawy posiadającym inną dzierżawę, przysługuje prawo do dzierżawy tylko po uzyskaniu uprzednio zgody Ministra Rolnictwa i D. P.

Oferty winny być podawane do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku w opieczetowanych kopertach, najpóźniej do godziny 6-ej w przeddzień mającego się odbyć przetargu, z zachowaniem przepisów ustawy stempowej, z napisem na kopercie „Oferta na folwark” (wymienić nazwę folwarku) i mają zawierać:

a) Imię, nazwisko i dokładne miejsce zamieszkania reflektanta; w razie oferty zbiorowej wskazanie przyjęcia przez reflektantów solidarnej odpowiedzialności.

b) Wskazanie słowami ceny dzierżawnej, zadeklarowanej przez reflektanta, wyrażonej w cetnarach metrycznych żyta (nie niżej 50 kg. z morgu).

c) Oświadczenie reflektanta, że z warunkami przetargu i dzierżawy dokładnie się zapoznał, oraz zobowiązanie się do wykonania tychże warunków.

d) Do oferty winny być dołączone dowody złożenia wadium i uzdolnienia fachowego.

Wadium winno odpowiadać ekwiwalentowi pieniężnemu połowy rocznego czynszu, według obecnie obowiązującej kontyngentowej ceny cetnara metrycznego żyta (700 Mk.).

Bliższe warunki dzierżawy są do przejrzania w godzinach biurowych w Departamencie Rolnictwa i Weterynarii Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku.

VI.

Obwieszczenia innych Władz i Urzędów.

25.

Ogłoszenia Komisarjatu Kolejowej Policji w Białymstoku o zaginionych i skradzionych rzeczach.

1) W Komisarjacie Policji Kolejowej na stacji Białystok I. są do odebrania: paszport rosyjski № 458 na imię Nowogródzkiego mieszczanina Mowszowicza Morducha, zaświadczenie na asekurację zabudowań, rozmaite notatki, oraz pieniądze rosyjskie, polskie i niemieckie.

2) Dnia 14 stycznia b. r. o godzinie 16 skradziono w Grajewie Ostrowskiemu Adolfowi, zamieszkałemu w Białymstoku przy ul. Stołecznej № 73 portfel wraz z dokumentami: legitymacją kolejową, przepustką nocną, wydaną przez Komendę Placu w Białymstoku i kartę powołania wydaną przez Powiatową Komendę Uzupełnień w Białymstoku.

VII.

Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników ogłoszonych.

26.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

(po dniu 25 listopada 1920 r.)

№ 109 z 30 listopada 1920 r.

719. Rozporządzenie z 19 listopada 1920 r. uchylające rozporządzenie w przedmiocie obrotu bobem i t. d.

723. Rozporządzenie w sprawie cennika skór surowych.

724. Rozporządzenie o podwyższeniu maksymalnej płacy ustawowej dla osób ubezpieczonych w kasach chorych.

№ 110. z 6 grudnia 1920 r.

727. Ustawa z 28 listopada 1920 r. o wstrzymaniu spłaty dzierżaw i czynszów wleczystych w dobrach państwowych.

№ 111. z 11 grudnia 1920 r.

733. Ustawa z 29 października 1920 r. o spółdzielniach.

№ 112. z 11 grudnia 1920 r.

740. Ustawa z 26 listopada 1920 r. w przedmiocie daniny na potrzeby wojska.

743. Rozporządzenie w przedmiocie uznania nazwisk przybranych podczas służby wojskowej.

745. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z 2 grudnia 1920 r. względem uregulowania ruchu publicznego (uchyla rozporządzenie z 9 sierpnia).

747. Rozporządzenie Ministra Kolei w przedmiocie taryf na kolejach (reklamacje nadpłat).

№ 114. z 16 grudnia 1920 r.

751. Rozporządzenie Rady Ministrów względem przejęcia spraw powrotu jeńców przez Urząd Emigracyjny.

752. Rozporządzenie Rady Ministrów z 23 listopada 1920 r. w przedmiocie reorganizacji zarządu dóbr państwowych.

753. Rozporządzenie Rady Ministrów z 23 listopada 1920 r. w przedmiocie organizacji i zakresu działania Okręgowych Zarządów lasów państwowych.

757. Rozporządzenie w przedmiocie nadzoru sanitarno-weterynaryjnego na linii kordonu rzek Świsłoczy, Niemna i t. d. w celu zabezpieczenia przed księżosuszem.

Nr. 115. z 20 grudnia 1920 r.

759. Rozporządzenie Rady Ministrów z 18 października 1920 r. w przedmiocie statystyki zatrudnienia w przemyśle.

760. Rozporządzenie Rady Ministrów z 18 listopada 1920 r. w przedmiocie utworzenia władz administracyjnych II Instancji okręgów Wołyńskiego, Poleskiego i Nowogródzkiego.

765. Rozporządzenie Ministra Skarbu z 8 listopada 1920 r. w przedmiocie wykonania ustawy o podatku dochodowym i majątkowym.

Nr. 117. z 23 grudnia 1920 r.

768. Ustawa z 3 grudnia 1920 r. o tymczasowej organizacji władz II Instancji na obszarze b. Galicji, oraz Spłża i Grawy.

772. Rozporządzenie w przedmiocie cen drzewa z lasów prywatnych.

777. Rozporządzenie w przedmiocie cennika skór gotowych surowcowych.

Nr. 118. z 23 grudnia 1920 r.

779. Ustawa z 9 grudnia 1920 r. w przedmiocie sekwestru skór i garbników.

781. Rozporządzenie w przedmiocie zmian w spisie wyższych zakładów naukowych, dających prawo do dodatku za studia wyższe.

782. Rozporządzenie w przedmiocie zatwierdzenia zatargów pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

Nr. 119. z 31 grudnia 1920 r.

785. Ustawa z 9 grudnia 1920 r. znosząca Trybunał Obrony Państwa.

790. Rozporządzenie w przedmiocie nagradzania „Krzyżem Walecznych”

1921 r.

Nr 1 z 5 stycznia 1921 r.

1. Rozporządzenie w przedmiocie wykonania ustawy o podatku przemysłowym.

2. Rozporządzenie o opłatach za czyność Urzędów mlar.

3. Rozporządzenie w przedmiocie rejestracji i stemplowania austriackich pożyczek wojennych

Nr 3 z 8 stycznia 1921 r.

8. Ustawa w przedmiocie zmiany procedury karnej (kompetencja sądów przysięgłych)

9. Rozporządzenie w przedmiocie pożyczek inwestycyjnych z funduszu osadniczego.

10. Rozporządzenie w sprawie zmiany taksy dla pisarzy hipotecznych,

15. Rozporządzenie w przedmiocie rozciągnięcia mocy obowiązującej ustawy o policji państwowej na obszary okręgów Wołyńskiego Poleskiego i Nowogródzkiego.

Nr 4 z 12 stycznia 1921 r.

16. Ustawa w przedmiocie ulgowych pożyczek dla drobnych przemysłowców.

17. Ustawa o przyjęciu na własność państwa ziemi w niektórych powiatach.

18. Ustawa z dnia 17 grudnia 1920 r. o nadaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego.

19. Ustawa z 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów.

Nr 5 z 12 stycznia 1921 r.

23. Rozporządzenie o zasiłkach dla rodzin osób pełniących służbę w wojsku.

26. Rozporządzenie w przedmiocie dyjet i zwrotu kosztów podróży funkcjonariuszy państwowych.

Nr 6 z 15 stycznia 1921 r.

31. Ustawa o dostarczaniu środków przewozowych do budowy dróg i mostów.

34. Rozporządzenie w przedmiocie przyznawania stopnia płacy niższym funkcjonariuszom państwowym.

39. Rozporządzenie o podwyższeniu dodatku drożynianego do płacy funkcjonariuszów państwowych.

Nr 10 z 27 stycznia 1921 r.

57. Rozporządzenie w przedmiocie opłaty od przedmiotów zbytku.

27.

W Monitorze Polskim.

(po dniu 2 listopada 1920 r.)

Z dnia 6 listopada 1920 r. Nr 252

Przewóz kolejami zwłok żołnierzy polskich.

Z dnia 10 i 11 listopada 1920 r. Nr 255 i 256

Statut Kasy chorych miast i powiatów.

Z dnia 13 listopada 1920 r. Nr 258.

Rozporządzenie wykonawcze w przedmiocie utraty obywatelstwa wskutek niespełnienia obowiązku służby wojskowej.

Z dnia 16 listopada 1920 r. Nr 260.

Instrukcja w sprawie oddawania robót przy regulacji i odbudowie przedsiębiorcom i firmom prywatnym.

Z dnia 22 listopada 1920 r. Nr 265.

Rozporządzenie w sprawie departamentów pracy i opieki społecznej w urzędach wojewódzkich.

Z dnia 25 listopada 1920 r. Nr. 268.

Rozporządzenie w sprawie regulaminów Izb przywozu i wywozu.

Z dnia 26 listopada 1920 r. Nr. 269.

Rozporządzenie z regulaminem głównego urzędu przywozu i wywozu oraz podwładnych mu urzędów.

Z dnia 4 grudnia 1920 r. Nr. 276.

Rozporządzenie w sprawie zlikwidowania b. zarządów ziem Wołynia i frontu Podolskiego i b. zarządu cywilnego ziem Wschodnich.

Z dnia 6 grudnia 1920 r. Nr. 277

Rozkaz Naczelnego Wodza Wojsk Polskich o utworzeniu tymczasowego zarządu na terenach przyfrontowych i etapowych.

Z dnia 7 grudnia 1920 r. Nr. 278

Rozporządzenie w sprawie sprzedaży spirytusu i wyrobów wódczanych.

Z dnia 9 grudnia 1920 r. Nr. 279

Rozporządzenie w sprawie statystyki zatrudnienia w przemyśle.

Rozporządzenie w przedmiocie likwidacji tymczasowego Zarządu Terenów Przyfrontowych i Etapowych.

Z dnia 17 grudnia 1920 r. Nr. 286.

Rozporządzenie w przedmiocie skasowania Urzędu Zagospodarowania odlogów.

Rozporządzenie w sprawie podwyższenia opłat pocztowych.

Z dnia 22 grudnia 1920 r. Nr. 290

Rozporządzenie w sprawie regulaminu dla komisji walki z alkoholizmem.

28.

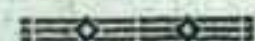
W Dzienniku Urzędowym

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Okólnik (371) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie ograniczenia zapomóg, subsydjów i stypendjów.

367.

368. Okólnik (372) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w sprawie opinjowania przez Województwo projektów podatków komunalnych.
369. Okólnik (375) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie wpłat i wypłat przez Centralną Kasę Państwową i Kasy Skarbowe.
370. Okólnik (376) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie uposażenia Starostów.
371. Okólnik (377) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie głosowania przy wyborach członków Wydziałów Powiatowych.
373. Okólnik (381) Ministra Spraw Wewnętrznych względem danych przy wnioskach na zatwierdzenie uchwał Rad Miejskich o zaciąganiu pożyczki.
374. Okólnik (382) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie podatków od wodnych przestrzeni zarybionych.
375. Okólnik (383) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie dyjeń urzędników, wzywanych do sądów wojskowych.
376. Okólnik (384) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie dowodów ukończenia studjów wyższych.
377. Okólnik (386) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie podwyższenia i uzupełnienia dyjeń.
378. Okólnik (391) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie uregulowania poborów szoferów.
379. Okólnik (391) Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie kosztów podróży i dyjeń lekarzy weterynaryj (zmiana okólnika № 891).
380. Okólnik [393] Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie interwencji władz niższych instancji w Ministerstwie Skarbu.
381. Rozkaz dzienny Ministra Spraw Wojskowych Nr. 232 w sprawie uregulowania plakatowań w sprawach wojskowych.

Sprostowanie omyłek zaszłych w poprzednim numerze (t. j. w Nr. 1.)

strona	szpalta	wiersz z góry	wiersz z dołu	jest	ma być
2	II	27	—	Żmudzi do województwa	Żmudzi, województwa
10	I	18	—	Pereswiet Sołtan Jan, st. ref. VI st. sł.	Pereswiet Sołtan Jan, refer. VII st. sł.
10	II	14	—	Oddział Kancelaryjny IV.	Oddział Kancelaryjny VI.
10	II	22	—	Rutkowski Jan	Inż. Rutkowski Jan
10	II	23	—	Rynkiewicz Alb'n st. referent, inż. rozjazdowy VI st. sł.	Rynkiewicz Alb'n pom. referenta VIII st. sł.

Omyłki zaszłe w tym numerze będą sprostowane w następnym. Uprasza się przylem o zwracanie na nie uwagi.—Redakcja.

T R E Ś Ć.

Od Redakcji. — Urzędnik patrijota.

- I. Przepisy organizacyjne. 1. 2. 3.
- II. Stan służbowy. 4. 5.
- III. Okólniki Wojewody, oraz Ministerstw zespolonych w Urzędzie Wojewódzkim w sprawach:
- A. Ogólno-administracyjnych i samorządowych; 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12.
- B. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: 13
- C. Weteryjnych: 14.
- D. Przemysłowych: 15. 16.
- E. Sanitarnych: 17.

IV. Okólniki i rozporządzenia innych Ministerstw, oraz podległych im Władz i Urzędów: 18. 19. 20. 21.

V. Obwieszczenia Urzędu Wojewódzkiego: 22. 23. 24.

VI. Obwieszczenia innych Władz i Urzędów: 25.

VII. Wykaz ważniejszych ustaw, rozporządzeń i okólników ogłoszonych: 26. 27. 28.

Sprostowanie omyłek zaszłych w poprzednim numerze (t. j. w Nr. 1).

